

Březen 3/2011

Ročník: 19

Cena: 10 Kč

GAG-BEN

ČASOPIS, KTERÝ INSPIRUJE, POBAVÍ, INFORMUJE

**Mistr Evropy Petr Svoboda
v Divadélku pod schody**

**3x Litomyšl
slovem i obrazem**

**KOMIKS
Sloní past**

Z obsahu

Úvod

Slovo šéfredaktora.....3

Soutěž.....3

Ředitelské okénko.....4

Kultura

Plán útěku přes železnou oponu.....8

Sága o cestě na Island.....9

Život kolem nás

3x Litomyšl.....10

Akce Afrika.....22

Příroda

Koala.....24

Životopisy zvířat.....25

Sport

Konečně týden bez rodičů.....26

Mistr Evropy Petr Svoboda v Divadélku pod schody.....28

Hobby

Venezia.....29

Sen ve hvězdách.....30

Zábava

Komiks.....32

Vetřelci ve škole.....34

GAG-BEN

Vydává: ZŠ Třebíč, Benešova 585, 674 01 Třebíč

www.zsbenesova.cz/gagben

Šéfredaktorka: Michaela Doležalová

Zástupkyně šéfredaktorky: Kathrin Decknerová

Redaktoři: Lukáš Abrahám, Michaela Cahová, Sheila Freyová, Dominik Jeřábek, Karolína Křečková, Eva Kujalová, Terezie Mutlová, Terezie Plucarová, Petr Řezáč, Jana Slámová, Nikola Švecová

Koordinuje: Eva Pokorná

Tisk: Akcent, spol. s r.o.

Sponzor časopisu: společnost MANN+HUMMEL(CZ)
Knihkupectví Jakuba Demla

Výtěžek z prodeje časopisu je vždy použit na vydání dalšího čísla.

Na titulní straně: Mistr Evropy Petr Svoboda
v Divadélku pod schody. Foto: Josef Vomela

Na 1. straně: Snímek z workshopu v Litomyšli.
Foto: Eva Pokorná

Na zadní straně: Komiks Sloní past
Autor scénáře a ilustrací Lukáš Abrahám

Slovo šéfredaktora

Milí čtenáři,

jarní prázdniny nám už skončily a na další si ještě počkáme. Doufám, že jste si odpočinuli stejně jako já, ale musím přiznat, že jsem se už těšila na spolužáky, se kterými je vždy legrace.

I zima už nás pomalu opouští a sluníčko svítí o sto šest. Nevím jak vy, ale já už se nemůžu dočkat krásných slunných dnů, i přesto, že mám zimní období velice ráda. Ale pokud někteří z vás smutní z končící zimy, náladu vám jistě zvedne další číslo našeho časopisu! Co se v něm tentokrát dozvíte?

Přečtete si zajímavou reportáž o účasti naší redakce na třídním workshopu v Litomyšli, také se dozvíte, jak probíhá

lo povídání s písničkářem a spisovatelem Janem Burianem. Setkáte se naším prostřednictvím s mistrem Evropy Petrem Svobodou. Jaké to bylo na horách a kde naši redaktori tráví prázdniny, vám prozradí další stránky. Pro pobavení je tu další díl komiksu od Jany Slámové. A plno dalších článků také stojí za přečtení.

Devátákům se již nezadržitelně blíží přijímací zkoušky. Jak se na ně připravují, se dozvíte z výsledků naší ankety.

Za naši redakci jim přeji pevné nervy a dobré výsledky a vám přeji příjemnou zábavu při čtení našeho časopisu.

Vaše šéfredaktorka

Michaela Doležalová

!!!! Soutěž !!!!!

Milí čtenáři,

neváhejte a zapojte se do dalších soutěží, které pro vás připravili naši redaktori a kvízu, který dodal do naší redakce výherce minulé soutěže. Stal se jím Tomáš Chlachula, který jako jediný správně odpověděl na všechny otázky. Získal knihu z Knihkupectví Jakuba Demla. Vzhledem k tomu, že Staré řecké báje a pověsti již doma měl, nabídli jsme mu knihu Einstein a teorie relativity. Do soutěže tohoto čísla tedy zůstávají jako odměna pro vítěze Staré řecké báje a pověsti a nově Můj vlastní deník malého poseroutky - věnovalo Knihkupectví Jakuba Demla. Výherce jednotlivých soutěží čekají ještě další zajímavé ceny.

Správné odpovědi soutěže z minulého čísla:

1. El Barto.
2. Irena Fišerová.
3. O civilním leteckém simulátoru Flightgear.
4. How I met your mother.
5. Augustin Bubník.
6. Cestujeme po Anglii.
7. Knihkupectví Jakuba Demla.

!!!! Soutěž !!!!!

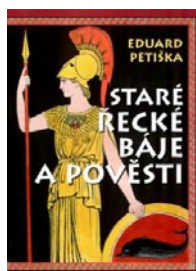
Otázky, křížovka, kvíz:

1. Kde si lidé užívají, jako by byli na Floridě?
2. Kdo ubytoval mladé novináře?
3. Jaké utkání sledoval Petr večer o jarních prázdninách v Banské Bystrici?
4. Jaké životní jubileum oslavil náš pan ředitel?
5. Jakou televizní soutěž navštívila 7. C?

Vylušti křížovku a napiš správné znění tajeňky - str. 14

Napiš správné odpovědi na kvízové otázky - str. 35

Odpovědi vhodte do schránky časopisu (vedle hlavního vchodu) nebo předejte našim redaktorům do 20. dubna 2011.

Staň se jedním z nás!

Využij lépe svůj volný čas!

Jdi do přírody a foť!
Dívej se kolem sebe!
Hledej inspiraci a piš!

Méně času na facebooku -

více článků do časopisu!

Neprocvičuj na chatu,

vytvoř dobrou anketu!

Ředitelské okénko tentokrát jinak

Jistě jste si všimli, že jsme klasické ředitelské okénko nahradili rozhovorem s panem ředitelem a zjistili tak mnoho zajímavostí.

Nedávno vám bylo 60 let. Cítíte se na ten věk ?

Vůbec se na to necítím, cítím se jako mladík.

Jak vzpomínáte na svůj školní věk?

Na svá školní léta vzpomínám moc rád. Měl jsem vynikající učitele, jak na prvním, tak i na druhém stupni, a dokonce díky těmto učitelům jsem se rozhodl být kantor. Dodneska hodně často vzpomínám na svou učitelku Karlu Plavcovou. Tu jsem měl od třetí do páté třídy. Byla velmi přísná. Hodně jsme s ní malovali, vyráběli, účastnili se různých výtvarných soutěží a trestala nás tím, že jsme psali mnoho příkladů a vyjmenovaná slova. Dokonce, když jsem nastoupil na své první učitelské místo, za mnou jezdila. Když jsem pořádal výstavy se svými žáky, byla pravidelným návštěvníkem.

Na druhém stupni jsem velice obdivoval pana učitele Jiřího Krále, kterého jsem měl na výtvarku a dějepis, a bohužel, když jsem se hlásil na vysokou školu, bylo možné studovat výtvarnou výchovu s matematikou, a ne s dějepisem.

Napadlo vás někdy, že byste mohl být ředitelem ?

Ne, vůbec nikdy mě to nenapadlo. Moje ambice nebyly být ředitelem, ale ředitelování mám moc rád a doufám, že jsem tuto školu za ta léta někam dovedl a že má stále velmi výbornou úroveň. Musíte to posoudit hlavně vy :).

Je pravda, že ředitelování má kladné i stinné stránky, řeknete nám nějakou z těch kladných ?

Co mi dělá radost, je to, že jak jsem se již zmínil, máme vysokou úroveň a že nás veřejnost bere takové, jací jsme. Navíc se nám podařilo udržet mezinárodní kontakty, že děti ze sportovních i jazykových tříd dosahují výborných výsledků, bohužel o atletiku teď není valný zájem. Řada bývalých žáků nám dělá dobré jméno.

Svět divadla je kouzelný...

Foto: Kateřina Kršková

Těšíte se do důchodu ?

Na jednu stranu ano, pochopitelně, doufám, že se ho teda dožiju (směje se). Mám zatím čtyři vnoučátka, a tak bych si je chtěl užít. Manželka je v důchodu už dva roky a hrozně jí to závidím. Na druhou stranu mi žena pořád říká, že se zblázním z toho, jak nebudu v neustálém pracovním napětí. A co divadlo ? Hrajete ho ještě teď?

Jenom malinko, máme skupinu 3+1 a hrajeme maňáskové loutkové divadlo. Hrávali jsme ve školkách pohádky, půlhodinové. Jsme tři báby a jeden dědek, když nás někdo požádá, tak mu rádi zahrajeme nějakou Karkulku nebo Perníkovou chaloupku. Svět divadla je kouzelný...

Jeden kantor nám říkal, že jste dobrý kuchař. Baví vás vařit ?

No, rád vařím. Jelikož jsem se musel starat o děti, když byla manželka v práci nebo měla své aktivity, tak to bylo všechno na mně. Vařím podle knih, mám rád vše napsané, ingredience musí být přesně odvážené. Ale

zpaměti už udělám třeba svíčkovou, guláš nebo rajskou... Dokonce i knedlíky zvládnou! Jen pečení bábovek nesnáším – nemám na to nervy.

Chtěl byste ještě něco dodat ?

Vy jste se mě neptaly, co mi na té škole vadí. Mně je trošku líto, že některé z dětí se nechovají tak, jak bych si představoval, protože v podstatě nesplní, co slíbí. Život je tak krásnej a přitom krátkej a tak zranitelnej, že je zbytečné se takto provokat a dělat si naschvály.

A děkuji redakci za to, že máte tak vynikající časopis a nedejte na pomluvy, jděte si za svým a dělejte si to tak, jak chcete !

Redakce

blahopřeje k 60. narozeninám.

Přeje hodně zdraví a pevné nervy!

Autor: Michaela Cahová, Kateřina Kršková

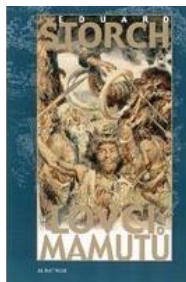
Knihkupectví Jakuba Demla vám nabízí a doporučuje

Jedná se o knihu, kde naleznete informace o křížových kamenech nacházejících se na Třebíčsku. Co toto pojmenování „křížové kameny“ znamená, se v knize také dozvíte, a nejen to. Každý kříž má v knize svůj popis, obrázek a fotografii. K některým se váže také pověst a i tu zde najdete.

CENA 248,-

Klasické dílo Eduarda Štorcha stále znovu uchvacuje živým popisem starší doby kamenné i napínavými dobrodružstvími kurážného Kopčema, veselého Veverčáka a celé pravěké lovecké tlupy. Zažijte spolu s nimi starosti o obživu, nucená stěhování, boj s nepřáteli, se šelmami i přírodou! Poznejte historická fakta a poučte se. Ilustrace Zdeněk Burian.

CENA 219,-

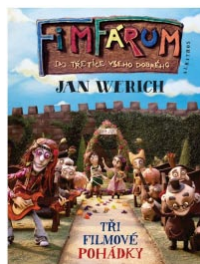
Nové převyprávění nesmrtelné knížky vychází z původního Defoeova příběhu a objevuje tak zcela nečekané motivy, které provázejí dobrodružství slavného trosečníka. Odvaha, vytrvalost a zejména střízlivý rozum pomůžou hlavnímu hrdinovi přežít v osamění na ostrově a překonat všechny nástrahy včetně nájezdu pirátů a lidojedů.

František Novotný, sám autor několika románů science fiction a knih o mořeplavbě, je znalcem dobrodružných příběhů a knížku zpracoval s citem pro dynamiku vyprávění a napínavost. Léta se živil jako námořník a i tato skutečnost přispěla k tomu, že knížka má nezaměnitelný punc exotiky a dálek. Knihu doprovázejí jedinečné černobílé i barevné ilustrace Zdeňka Buriana.

CENA 279,-

Fimfárum do třetice všeho dobrého obsahuje 3D fotografie, knížka vychází se speciálními stereoskopickými brýlemi a je určena nejen všem milovníkům humoru Jana Wericha a krásných knih, ale i fanouškům nového filmu.

Premiéru 3D filmu Fimfárum do třetice všeho dobrého, která se uskutečnila 10. února 2011, doprovází tato nová „filmová“ knížka, která stejně jako třetí díl filmu obsahuje pohádky Jana Wericha.

CENA 299,-

Nová kniha Zdeňka Svěráka, vypráví o nevšedním přátelství dvou kamarádů, zpečetěném tlačenkou a lipovým čajem. Tři neuvěřitelné příběhy pana Buřtíka a pana Špejličky doprovodil svými ilustracemi Jiří Votruba. Vznikla tak pestrá a nápaditá knížka nejen pro děti.

První dva příběhy napsal Zdeněk Svěrák v 70. letech pro své děti. Vyšly v roce 1971 a 1972 v Albatrosu jako samostatné sešity a čtenáři si je velmi oblíbili. Třetí příběh - Lékařna U Bílé myšky - dopsal Zdeněk Svěrák v tomto roce. „Mezi panem Buřtíkem a panem Špejličkou vzniklo kama-

rádství, které se hned tak nevidí. To jim pomůže dostat se z každého maléru. Chtěl jsem, abyste je při čtení měli rádi. A hlavně jsem chtěl, abyste se zasmáli. Mám rád, když se děti smějí,“ vzkazuje Zdeněk Svěrák budoucím čtenářům své nové knihy.

CENA 249,-

Pro čtenáře časopisu GAG-BEN připravila
Lenka Jeřábková,
Knihkupectví Jakuba Demla

Naši čtenáři sice nepíší knih, ale o zajímavé práce se snaží. Na našich stránkách několik takových vždycky najdete.

Časopis GAG-BEN rád uveřejní vaši vlastní uměleckou tvorbu i práce publicistické.

Odpadkový koš v parku

Krčí se ve stínu mohutných stromů, jako by nechtěl, aby ho bylo vidět. Na první pohled je jisté, že tu nějakou delší dobu stojí a určitě by mohl vyprávět spousty příběhů, které vyslechl nebo kterých byl svědkem. Jeho oprýskaná barva a jeho přeplněnost stoprocentně zaručí, že jej nikdo nepřehlédne. Komu pak asi patří? Stará se vůbec o něj někdo?

Kolik lidí kolem něj denně projde? Důchodci, kteří jdou na procházku nebo vyvenčit svého čtyřnohého miláčka, maminky s dětmi na odpolední procházce, feťáci a nebo lidi spěchajících do práce či z práce. Kolik sprostých slov slyší? Ty raději nebudu jmenovat, protože jich je mnoho a jsou neslušná. Určitě by bylo zajímavé, kdybychom sledovali, co do něj vyhazují. Zbytek svačiny, kterou děti ve škole nesnědly, aby nedostaly doma vyhubováno. Exkrementy, které posbírali vzorní pejskaři. Použité injekční stříkačky, ale ty se raději vyhazují volně v parku.

Kdyby byl živý, tak by vám mohl vyprávět příběhy celé dny.

Autor: Milan Walter, VIII. A

Pokusy o recenze

Percy Jackson: Zloděj blesku

Režisér: Chris Columbus
(2010)

Herci: Logan Lerman, Rosario
Dawos, Uma Thurman, Pierce
Brosnan

Film trvá 118 min.

Hlavní postavy:

Percy Jackson - syn Poseidona
(boha moří)

Annabeth - dcera Atheny
(bohyně války a moudrosti)

Grover - satyr (napůl člověk, napůl kozel)

Místo a čas děje:

Děj filmu se odehrává v Americe v současné době a také částečně ve starověku.

Děj filmu:

Vládce bohů Zeus obvinil Poseidonova syna Percyho Jacksona, že ukradl nejmocnější zbraň na Olympu. Percy musí vrátit Diovi blesk, který neukradl, do letního slunovratu. Tak se dostává do tábora polobohů, kde se naučí ovládat své schopnosti. Percy zjistí, že Diův blesk ukradl Look - syn Herma (posla bohů). Percy nakonec Diův blesk vrátí zpět na Olymp a setká se se svým otcem Poseidonem.

Můj názor:

Podle mého názoru je film dobře natočený. Děj filmu vás do sebe vtáhne, ovšem tím lepším způsobem. Myslím, že nikdo z mých spolužáků se při filmu nenudil, každý si na něm našel něco, co se mu líbilo nejvíce - mě třeba nejvíce zaujali bohové na Olympu, nebo jak Percy a jeho přátelé získávali perly, aby se dostali z podsvětí.

Na tento film je nejlepší se podívat v kině - pro lepší atmosféru, kdybyste ho viděli jen tak v televizi, nebylo by to prostě ono.

Film na mě působil dobrým, příjemným dojmem, byl akční, napínavý a vtipný.

Líbilo se mi, že film byl poučný i zábavný. Naučili jsme se něco o řeckých bozích. Také se mi líbilo, jak v táboře polobohů bojovali.

Není nic, co by se mi na filmu nelíbilo.

Kostýmy:

Všechny kostýmy byly věrohodné a plnily svou funkci (např. kostýmy v táboře polobohů působily opravdu jako ze starověku)

Filmu dávám 85 % (ze 100), doporučila bych vám ho, protože je zajímavý, poučný, akční, jedním slovem: super.

Percy Jackson

Alenka v říši divů

Dívka Alenka mívá už od dětství jednu a tu samou noční můru a to ještě netuší, že sen bude příčinou jejího velkého dobrodružství...

Devatenáctiletá Alenka je pozvána na velkou zahradní slavnost, kde ji má bohatý, ale bohužel také přihlouplý Hamish, syn lorda a lady Ascotových, požádat o ruku. Alenka je žádosť zaskočena, proto se vydává za velkým bílým králíkem, který ji dovede až k obrovské noře, do které skočí nejen králík, ale vzápětí spadne i Alenka. Dívka se náhle ocitá ve světě plném fantazie a okamžitě si myslí, že se nachází ve snu, z kterého se může kdykoliv probudit.

Johnny Depp v roli vyšinutého Kloboučníka

Setkává se s opravdu zvláštními bytostmi, jako třeba, se zubící se kočkou Šklíbou, houseňákem Absalomem, s bláznivým Kloboučníkem, Bílou královnou nebo také s její starší sestrou Srdcovou královnou, přezdívanou „Krvavá dáma“. Postupně se dozvídá, že musí od Srdcové královny získat meč a poté přemoci hrozivou příšeru, a to rozhodně nebude lehké. Alenka však stále nemůže uvěřit tomu, že to ona musí zachránit Podzemí od hrůzovlády Srdcové královny. Náhle se však rozpomíná a ví, že tohle se jí nezdá a není tu poprvé, vždyť ona už tuhle „Říši divů“ navštívila jako malá! Najednou jako by měla více odvahy, a když přijde den „Nádherňajs“, kdy se má utkat s příšerou, je odhodlaná zvítězit a opět předat vládu Bílé královně. Však se jí to také podaří a v kouzelném světě konečně nastává klid a mír.

Michaela Doležalová, VII. C

Ilustrační fotografie k recenzím byly převzaty z www.google.cz/obrazky

Autor: Terezie Plucarová, VI. A

Dáma na kolejích

Film je o řidičce tramvaje, která byla podváděna svým manželem. A tak ji něco napadlo. Aby se pomstila, rozhodla se, že utratí všechny rodinné úspory. Nakoupí si spoustu oblečení z módní přehlídky, navštíví kosmetický salón. Navštěvuje noční kluby za účelem seznámení. Poté se potkává s mužem, který je náhodou manželem milenký jejího muže. Byl to jen sen?

Film byl velice zmatený a ne moc zajímavý. Nepřipadal mi moc reálný.

Autor: Tereza Neubertová, DavidFortelný, Jakub Partl, IX. C

Děj se odehrává v době, kdy ženy začínají chodit do takových zaměstnání, do kterých chodili doposud jen muži. Tramvajačka Marie uvidí svého manžela, jak ji podvádí a začíná etapa, kdy v mysli vidí, co by se stalo, kdyby utratila všechny úspory a našla si milence...

Film byl podle nás sice dobrý, ale konkrétní zpracování nám přišlo zmatené a pro normální diváky místy i nečitelné. Naopak musíme vyzdvihnout hudbu k filmu a herecké obsazení v podobě Jiřiny Bohdalové a Radoslava Brzobohatého.

Autor: Eva Maloňová, Tereza Kutinová, IX. C

Jiří Dvořák a Ondřej Vetchý

Zemský ráj to napohled

Film mě zaujal tím, že v něm bylo poukázáno nejen na české dějiny, ale i na problémové rodinné vztahy nebo přirozený mateřský strach. Líbí se mi, že se lidé pouhým sledováním filmu dozvěděli o náročném vzniku Charty 77 a o životě Václava Havla, který byl v jedné z hlavních rolí skryt.

Nejvíce bych ocenila velikou péči o ty nejmenší detaily - v módě, výběru prostředí natáčení a vybavení domu. Podle mého názoru může být český národ hrdý na to, že právě tento film se pyšní názvem textu české hymny.

Autor: Petra Bartejsová, IX. C

Tento film se mi líbil nejvíce ze všech, co jsme letos viděli. Úplně mě herci vtáhli do děje, sledovala jsem jej se zaujetím, bylo to zajímavé.

Báječný film! Nejvíce mě zaujal svou pravdivostí.

Filmy o minulém režimu moc nemusím, ale tenhle byl vážně fantastický.

Tento film považuji za jeden z nejlepších za dobu, co navštěvuji filmový klub.

Film byl super - výborné herecké obsazení, zajímavý děj, zaujaly mě kostýmy. Klidně bych se podívala znovu.

Z názorů žáků 9. tříd.

Z právě ukončeného filmového klubu pro žáky 8.-9. tříd vypracovali žáci třídy 8.A v hodinách Informačních a komunikačních technologií prezentaci v programu Microsoft Office – Power Point, z níž několik ukávek předkládají na webových stránkách školy.

Kawasakiho růže

Od svých kamarádů, kteří tento film už viděli, jsem slyšela, že je nudný, nezáživný. Říkala jsem si: „Bóže, to bude zase film.“ Avšak hned první minuty filmu mě zcela vtáhly do děje. Jak může po tolika letech vyjít pravda najevo? Jak si může někdo dovolit vrtat se ve vašem soukromí? Mně osobně by dělalo problém takto zamlčovat fakta?

Fotograf Antonín Kratochvíl v roli Bořka

Z Hřebejkova filmu si toho hodně odnesu do života. Neumím si představit, že by můj dědeček mučil lidi. A tatínek donášel estébákům informace, které by byly namířeny proti lidem, jež vzdorovali komunismu.

Filmu dávám 9 bodů z 10. Jeden bod ubírám za některé nepochopitelné scény.

Autor: Kateřina Kršková, IX. C

V tomto filmu nehrají hlavní role osoby, nýbrž vlastnosti. Výtčky svědomí, lidská pošetilost, jistá sobeckost a názorná ukáзка toho, že i hodný, vzdělaný člověk udělá vše pro to, aby sobě, či svým blízkým „zachránil krk“, když jde do tuhého. Uvěříte na první pohled hodnému dědečkovi, pochopíte situaci tehdejšího mladého a zamilovaného doktora, nebo ho odsoudíte jako donašeče?

Autor: Kamila Němcová, IX. C

Vypĺňujeme formuláre.

Foto: Pavel Mikoláš

Plán útěku přes železnou oponu

Po vánočních prázdninách se do školy nechtělo asi nikomu, ale mně ano. První dva dny jsme totiž měli projektové vyučování na téma Dokumentární filmy ve výuce.

Vše začalo v divadélku, kde jsme se všichni sešli a rozdělili se do tradičních skupinek. No a pak hurá do „práce“! Naše skupina začínala u pana učitele Mikoláše, který si vybral filmy na téma komunismus. My jsme měli za úkol být pozornými diváky a později vyplnit formuláře pro tehdejší „Černé barony“, u kterých mě překvapilo, jak zasahují do soukromí, a především vypracovat plán útěku přes železnou oponu. U tohoto úkolu se všichni bavili a bylo zajímavé poslouchat originální nápady spolužáků.

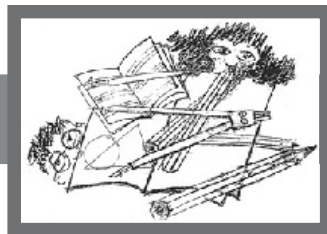
Dále naše kroky vedly k paní učitelce Fraňkové, která nás seznámila s obtížným životem dětí v Nepálu a velmi častým přáním mnoha dívek - být krásná a sexy. Samozřejmě nechyběly ani

pracovní listy, ke kterým přibýly lístečky s otázkami a srozumitelnými odpověďmi na tato témata. To bylo vše pro pondělní den.

V úterý se naše dvanáctičlenná skupinka usídlila v divadélku. Tam nás přivítal pan učitel Vomela s filmy o šikaně a rasismu. Jeho připravené úkoly byly zaměřené především na náš vlastní názor, stejně jako diskuse, kterou jsme vedli v malém kroužku na koberci.

A na závěr těchto dvou dnů jsme se rozmístily k jednotlivým workshopům a připravili si desetiminutovou prezentaci pro všechny. Byl to příjemně strávený začátek vyučování a děkujeme všem zmíněným učitelům za jejich vynalézavost a trpělivost s námi.

Autor: Kathrin Decknerová, VIII. B

Sága o cestě na Island

Setkali jsme se se známým písničkářem a spisovatelem, cestovatelem a TV moderátorem. Jan Burian, syn českého avantgardního divadelníka E. F. Buriana a vnuk operního pěvce Emila Buriana, navštívil naši školu, aby nám vyprávěl o nádherné zemi, o Islandu.

Již zpočátku se pan Burian zdál jako velice sympatický pán. Moje kamarádka Kateřina Kršková dokonce zjistila, že si byli její pradědeček a jeho tatínek velice blízcí! Třebíčský rodák Josef Kosmák a E. F. Burian totiž jako kamarádi přežili potopení lodi Cap Arcona s vězni koncentračního tábora Neuengamme na konci druhé světové války.

Beseda s tajemným názvem Sága o cestě na Island trvala asi hodinu a půl. Zjistili jsme na ní velké množství velice zajímavých informací od života obyvatelů až po historii a viděli mnoho nádherných fotek, ze kterých se nám doopravdy tajil dech. V každém z nás se na chvíli objevila touha se do oné země podívat. Bylo nám doopravdy líto, když tato beseda skončila.

Autor: Michaela Cahová, Jana Slámová, IX. C

Všichni si užívají jako na Floridě

Pan Burian je na pohled velmi aktivní zdravý člověk, kterému nechybí smysl pro humor. Hlavně díky tomu mě tato dvouhodinová beseda na téma Island bavila. Když se do našeho malého Divadélka pod schody namačkaly všechny sedmé, osmé a deváté třídy, na projektoru se zobrazila mapa Islandu a náš host začal mluvit....

Nejprve nám ukázal, kde je nejvíce obyvatel (na jihozápadě) a seznámil nás s jednou z tamějších zvláštností – se sopkami ukrytými v ledovci. Také měl pár vtipných komentářů, jako například: „Jedna malá sopka udělá puf a v Evropě nelítaj letadla.“ Nedávno popel chrlící sopka, která měla dopad i na nás. Dále pokračoval ve vyprávění za doprovodu fotek, které na Islandu nafotil. Dozvěděli jsme se něco o zvláštním druhu ptáků, kteří na první pohled vypadají velmi nemotorně a přihloupě,

Tradiční dárek - školní tričko pro Jana Buriana.

Foto: Pavel Mikoláš

získali jsme představu o životě koní, kteří na tomto ostrově celoročně žijí venku, a také jsme se zklamáním zjistili, že ledního medvěda tam asi jen tak nepotkáte, protože jakmile nějaký zbloudilec dopluje na břeh, okamžitě je zastřelen, vycpán a umístěn do muzea. Díky tomu si někdo může myslet, že na Islandu jsou tito medvědi běžní.

Ani se studenou vodou v moři obyvatelé tohoto zvláštního, velmi čistého místa nemají problém, když svítí slunko a je pěkně, pustí do moře teplou vodu z podzemních pramenů, všichni vyběhnou na uměle vytvořenou pláž a užívají si, jako by byli na Floridě, protože všichni lidé prý milují Ameriku. Horká voda se nevyužívá pouze takto, ale také se pouští pod chodník, takže nikdo nemá problém s odklizením sněhu – sám totiž roztaje.

Pan Burian vyprávěl ještě mnoho dalších neobvyklých zážitků a zvyků a my všichni si celou besedu moc užili. Klidně bych si ji někdy zopakovala, a jestli někdy pojedu na Island, jediné za doprovodu pana průvodce Buriana.

Autor: Kathrin Decknerová, VIII. B

Studio POP hudba

Dne 17. 3. 2011 se v Divadélku pod schody konalo školní kolo pěvecké soutěže POP ROCK SHOW. Celkem vystoupilo 15 soutěžících, které porota zařadil do zlatého, stříbrného nebo bronzového pásma.

Kamila se připravuje.

Foto: E. Pokorná

Ve zlatém pásmu se umístily N. Deabisová, 6. C, F. Prokešová, 7. C, Kamila Svobodová, 7. C, Karolína Tesařová, 8. A, ve stříbrném pásmu M. Doležalová, 7.C, A. Dzelili, 7. A, R. Kosielská, 6. C, R. Křivánková, 9. A, R. Lysáková, 7. C, v bronzovém V. Bastlová, 7. C, T. Cahová, 7. C, D. Čičáková, 7. B, V. Pokorná, 7. B, A. Pospíšilová, 7. C, D. Vovsová, 8. A (vždy podle abecedy).

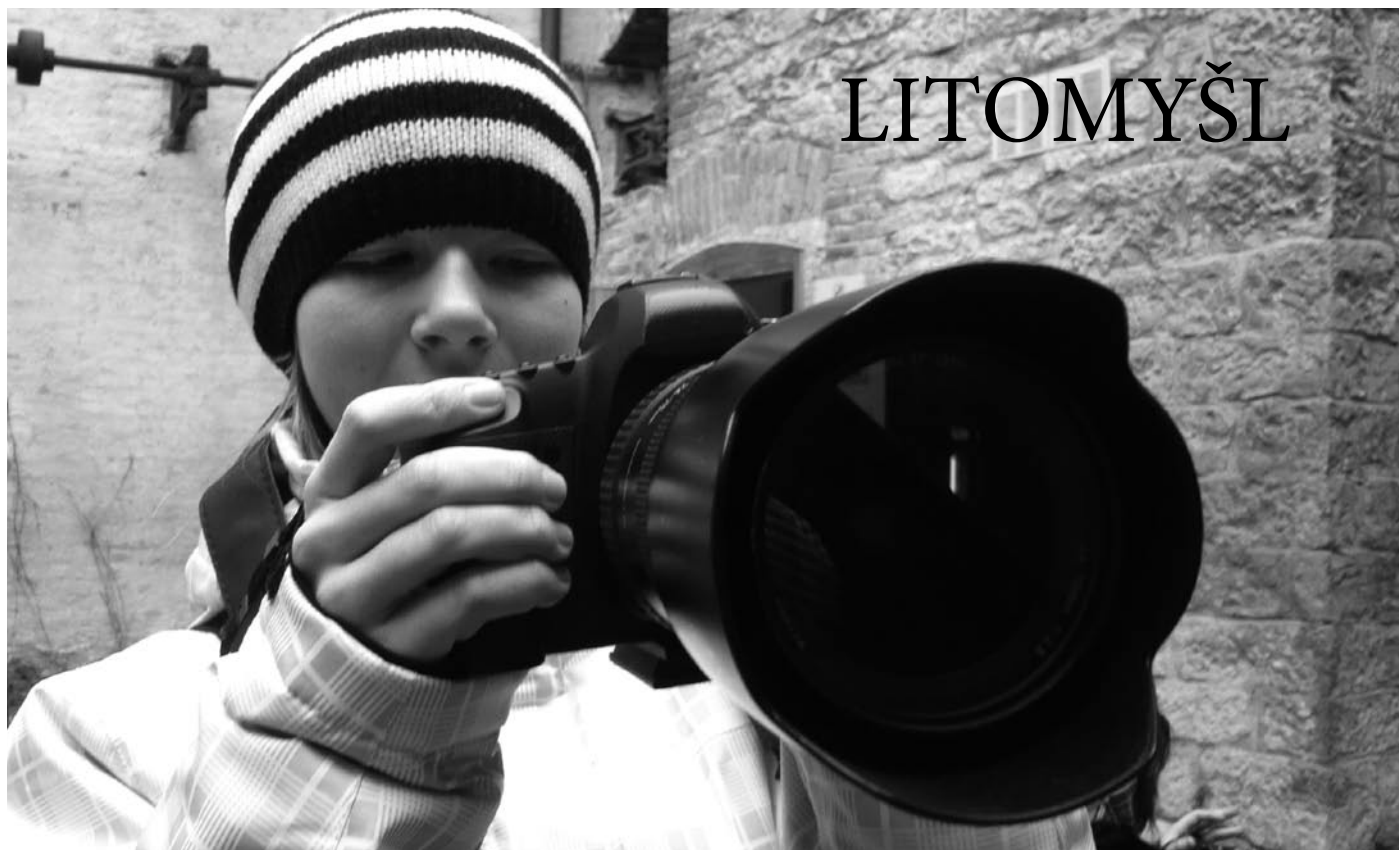
Soutěž moderovala Kathrin Decknerová, pomáhaly hostesky Barbora Vieweghová a Natálie Březnová.

Dalšími akcemi Studia Pop hudba jsou dva společné koncerty se Studiem Kopce a 7. dubna se bude konat okresní soutěž ve zpěvu populárních písní Třebíčský vrabčák, na kterém budou reprezentovat naši školu Felicita Prokešová, Kamila Svobodová, Nikola Deabisová a Romana Kosielská.

Autor: Irena Fišerová

ŽIVOT KOLEM NÁS

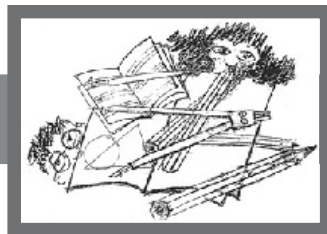

LITOMYŠL

3x

Workshop pro redakce školních časopisů

Litomyšl hostila ve dnech 2. - 4. března 2011 redaktory školních časopisů oceněných v červnu 2010. Workshop připravilo občanské sdružení ABECEDA. Redakci našeho časopisu zastupovalo osm žáků z 6. - 9. ročníku.

V Evropském školícím centru o.p.s.(YMCA), umístěném na krásném litomyšlském zámku, zasvěcovali začínající novináře do tajů svého řemesla skuteční profesionálové. Fotograf Jan Šilpoch, známý svými snímky z Národní třídy 17. listopadu 1989, vedl „Dílnu práce s fotografií“. Děti se seznámily se základními principy tvorby fotografie, společně rozebíraly čerstvě nafocené či natočené snímky. Divadelní dramaturgyně Kateřina Schwarzová s režisérem a spisovatelem Petrem Procházkou radili, jak se nenechat zmanipulovat reklamou. Děti se rovněž dozvěděly, jak se taková reklama tvoří. Bohumila Broumová ukazovala, co všechno mohou i mladí redaktori dělat v profesionálním typografickém programu a oni se o zpracování textů a umístění fotografií také hned sami pokoušeli. Novinář a učitel Zdeněk Brom byl lektorem „Dílny novinářských žánrů“. Jak se našim mladým redaktorům podařilo napsat reportáže, posuďte sami.

Mladé novináře ubytoval pes!

Proč? „To byste chtěli vědět, co?“

Ve středu 2. března 2011 jsme se po kodrcavé cestě dostavili na zámek v Litomyšli a po bloudění městem jsme se ubytovali v super vybaveném hotelu DALIBOR. Na recepci nás uvítal pes, který se choval jako vládce hotelu. Kdyby měl ruce, určitě by nás obsloužil. Pak - „Hurááá na vysněné jídlo!!“.

Odpoledne se neslo v duchu prezentací a večer se o zábavu postarala báječná hra PARTY ALIAS. Vtipné plnění úkolu s verši jako například „Prst si do nosu strkám, šťávu u toho srkám!“ bylo naprosto běžné.

Druhý den v ranních hodinách naše bříška strávila výbornou snídaní a dopoledne jsme si užili s vynikajícím usměvavým lektorem Zdeňkem Bromem. Opět nechyběly humorné poznámky: „Šedá, šedá, šedá, šedá....á žlutáááá!!!“. Odpoledne jsme se pak strávili s profesionály, grafickou, fotografem, divadelní dramaturgií a režisérem v jednotlivých pracovních dílnách. Večer nás po vydatné večeři čekalo zhodnocení celého semináře a bohužel i rozloučení. Když jsme pak ve večerních hodinách přecházeli náměstí, myslím, že o nás vědělo celé město, jelikož jsme měli dobrou náladu, a Míša si dokonce začala zpívat, a to bylo co říct. V noci, i přesto, že jsme měly „jakoby“ večerku v deset, jsme drbaly a jedly až do jedné hodiny ranní. Normální, ne?

Poslední den se nám vůbec nechťelo vstávat (zřejmě to způsobila naše prodloužená večerka), ale nakonec jsme se dobelhaly na snídani, kterou jsme si pořádně vychutnaly. Před odjezdem jsme si ještě všichni stihli prohlédnout město a zámecké zahrady, ve kterých jsme nafotili řadu fotek. Nezapomněli jsme ani navštívit úžasnou cukrárnu s domácími, avšak drahými bonbóny. O půl jedenácté jsme se s těžkými srdci loučili s nádhernou Litomyšlí, která nám za tak krátkou dobu přirostla k srdci.

*Autor: Kathrin Decknerová,
Michaela Doležalová, Terezie Mutlová*

Už vás v hotelu vítal pes?

Nás ano, a to u příležitosti konání kurzu pro mladé žurnalisty v Litomyšli.

Na cestu za poznáním práce žurnalisty jsme museli vstávat velice brzo, jelikož nám vlak do Brna jel už o půl sedmé ráno. Z Brna jsme pak plni očekávání odjížděli do Litomyšle.

Když jsme asi v 11 hodin dojeli do města určené, následovala dlouhá a tajemná cesta do hotelu, kterou bychom bez pomoci vlídných občanů ani neobjevili. O to milejší bylo překvapení, když nás v hotelu přivítal krásný černý pes Nero.

Další den už vše neprobíhalo tak poklidně. Ráno jsme zaspali (alespoň někteří) a hned po příchodu na zámek, kde se vše konalo, jsme se vrhli do čtyř různých dopoledních programů, odpoledne jsme se pak prostrídali. Měli jsme možnost naučit se základy grafiky, vyfotit doopravdy kvalitní fotografie, porozumět a vyrobit reklamu, anebo se přiučit žurnalistickým žánrům. K našemu zklamání nám všude řekli: „Hlavním posláním médií je vydělat peníze, informovat je až vedlejší.“

Ze semináře jsme odjížděli s množstvím důležitých zkušeností a poznání. Vůbec nelitujeme ztracených tří dnů školy a naše nově nabitá zkušenosti předáme zbytku redakce.

Autor: Michaela Cahová, Jana Slámová, IX.C

Lektoři naše žáky velmi chválili, práci redakce velmi dobře hodnotili a náš časopis dokonce přirovnávali k profesionálnímu tisku. Také já musím žáky pochválit, protože naši školu opravdu skvěle reprezentovali nejen při workshopu, ale i na veřejnosti. Dokonce jedna cestující v přeplněném autobuse podotkla: „Vy máte ale šikovné děti!“ A ve večerních hodinách dávali najevo svou radost z úspěchu fotografováním ztemnělé Litomyšle, čímž skutečně nikoho nerušili. S takovými žáky je radost někam jet a ještě větší s nimi pracovat.

Workshop v Litomyšli přinesl našim mladým redaktorům mnoho nových poznatků i řadu užitečných rad. Organizátorům i celému manažerskému týmu patří naše poděkování. Těšíme se na další spolupráci!

Eva Pokorná

Foto: K. Decknerová, T. Mutlová

Fotoreportáž z Litomyšle

Do Litomyšle jsme se doopravdy moc těšili... Dostali jsme se sem díky ocenění, které jsme získali loni..

Do hotelu jsme se pokoušeli dostat velice dlouho... Navíc jsme byli hladoví a nemohli jsme se už dočkat odpoledního programu s ostatními redakcemi.

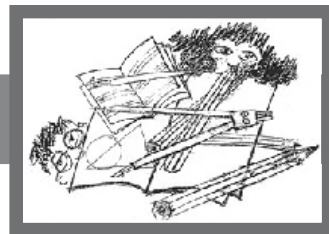

Na recepci nás přivítal nádherný pes Nero, který byl vždy připravený vydat nám klíče, či poradit, kde co najdeme :)

V Litomyšli jsme měli dost času podívat se po zdejších památkách a vyfotit si je.... A že je zde opravdu co fotit !

ŽIVOT KOLEM NÁS

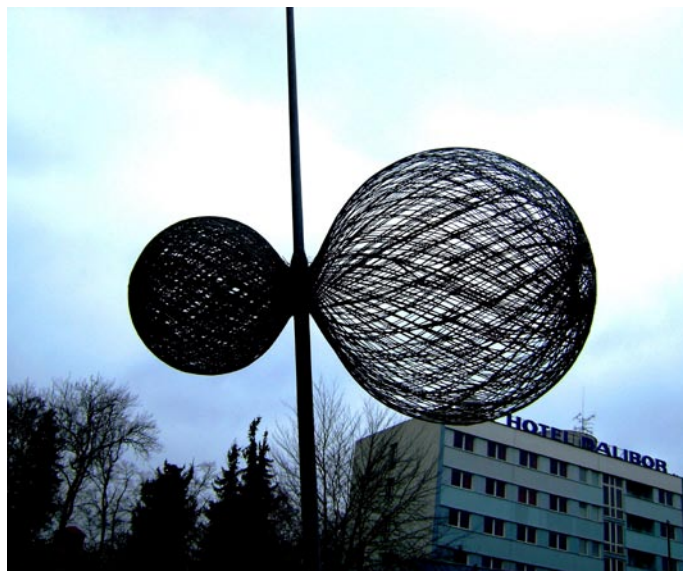

Text: Michaela Cahová

Foto: Jana Slámová

Druhý den jsme absolvovali kurzy... Byly celkem čtyři a každý si mohl vybrat dva... Toto je zrovna dílna žurnalistických žánrů, kde nás navštívil i šéfredaktor z aktualně.cz

Toto je originální památník nejvýznamnějšího českého astronoma Zdeňka Kopala symbolizující těsnou dvojhvězdu. Plastika je světovým unikátem.

Poslední večer jsme měli možnost prohlédnout si veškerá díla, která jsme v jednotlivých dílnách vytvořili a posléze na ně vyjádřit svůj názor...

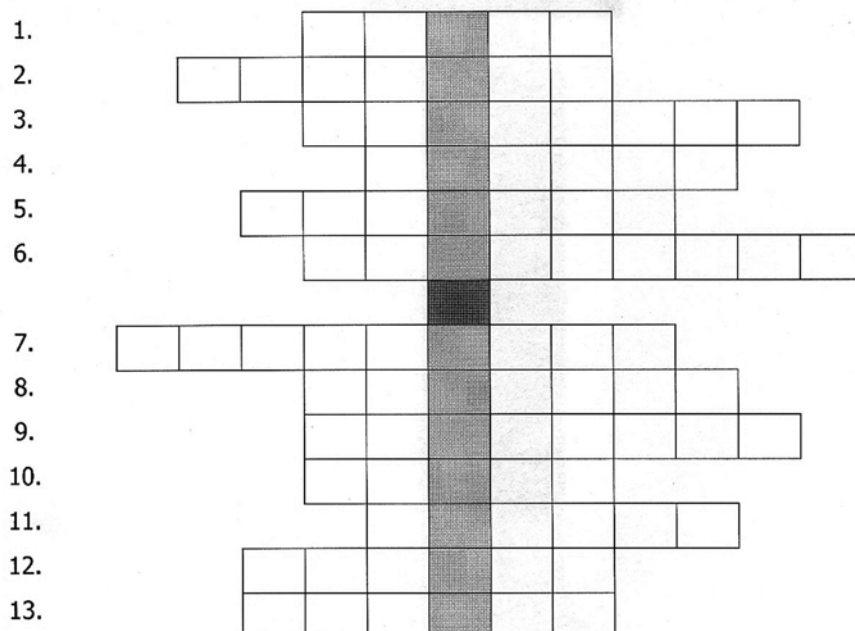

Konec se neúprosně blíží, loučí se s námi nejen celý tým odborníků, který nás „vyučoval“, ale i místní redakce Třesku s drobnými dárky :)

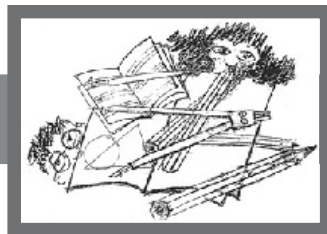

Křížovka s tajenkou

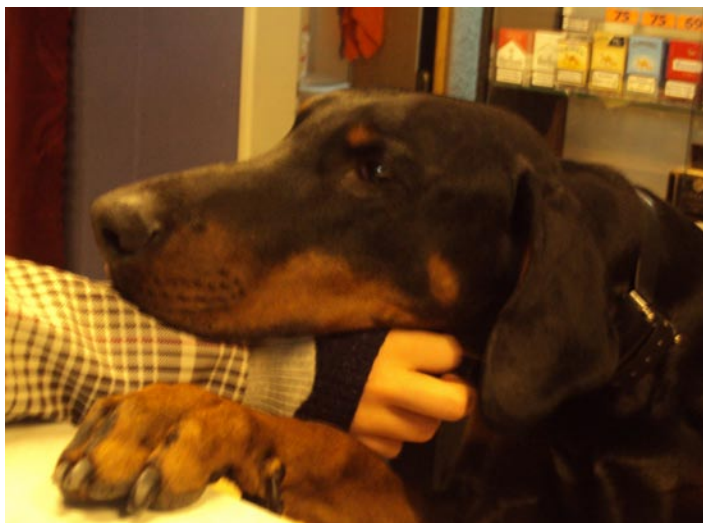
2. března 2011 by slavil významný český hudební skladatel (viz. tajenka) své 187. narozeniny. V současnosti je znám především svým cyklem symfonických básní *Má vlast* a operami *Libuše* a *Prodaná nevěsta*

1. Příjmení českého spisovatele (autor pohádek, balad)	7. Název pěvecké reality soutěže
2. Italská specialita	8. Veselohra
3. Hlavní město Maďarska	9. Anglicky zmrzlina
4. Jarní měsíc	10. Ubytovací zařízení
5. Název jedné z planet sluneční soustavy	11. Listnatý strom (jírovec)
6. Jedovatá houba	12. Znamení zvěrokruhu
	13. Vládce starověkého Egypta

Loučíme se s Litomyšlí

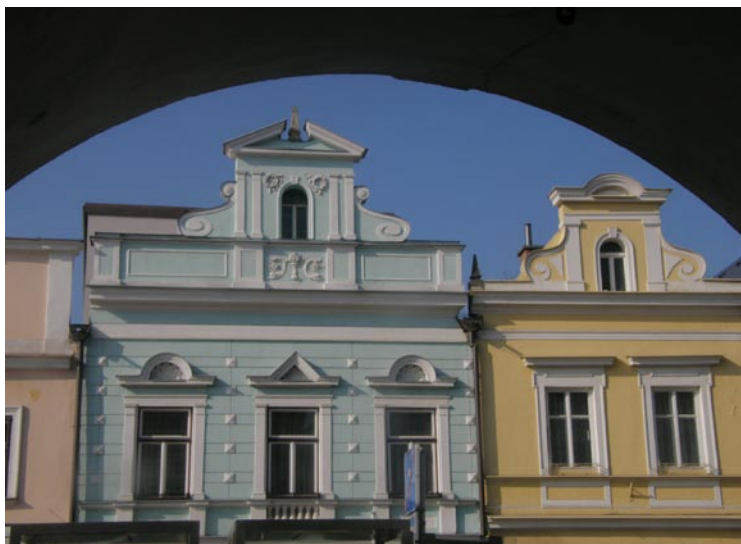

Poslední podrbání recepčního Nera.

Poslední společná fotografie v zámeckých zahradách.

Litomyšl nám opravdu přirostla
k srdci.

Poslední pohled na náměstí.

Foto: Sheila Freyová, Kathrin Decknerová, Jana Slámová

Loučíme se jen neradi.

Pomyslná tečka.

ŽIVOT KOLEM NÁS

Srovnávali jsme se se žáky z celé republiky !

„Nepotřebujete nic, kromě černé propisky a čtyřiceti korun!“ Takhle zněly naše instrukce před celorepublikovým srovnáním žáků devátých tříd. Jediné, co jsme věděli, bylo, že vše bude v okruzích matematika, český jazyk a všeobecný přehled a že budeme mít nějaké záznamové archy a jaké bude bodové hodnocení... To nás obzvlášť vyděsilo, protože se za každou špatnou odpověď strhávaly body... Prostě jsme byli nervózní.

Když jsme však zadání a záznamové archy dostali, nervozita z nás opadla a všichni jsme se pozorně začeti a pokoušeli jsme se toho co nejvíce správně vyplnit...

Výsledky jsme dostali asi za dva měsíce a dopadli jsme výborně. V českém jazyce byla naše škola o 70 % úspěšnější než ostatní zúčastněné školy, v matematice dokonce o 80 % !

Navíc Michaela Cahová, Petra Bartejsová a Alexandra Kubičková dostaly z různých kategorií ocenění za skvělé výsledky!

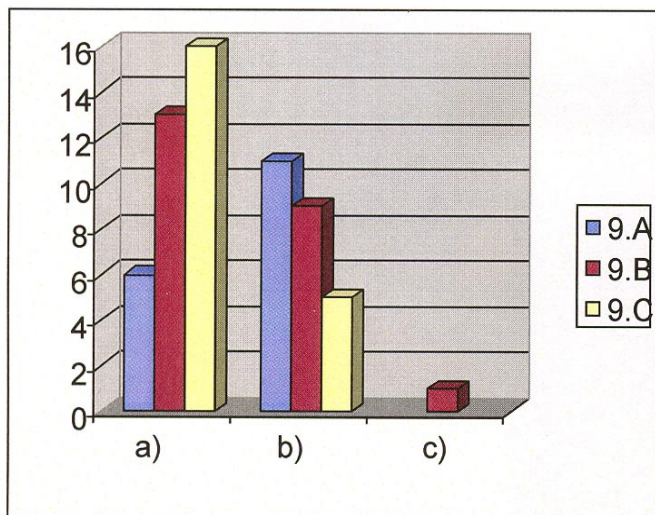
Autor: Michaela Cahová, Jana Slámová, IX. C

Anketa pro deváťáky

Redakci časopisu zajímalo, jak se naši deváťáci připravují na přijímací zkoušky, které je zanedlouho čekají. Na anketní otázky odpovídali žáci všech tří devátých tříd. Jejich odpovědi zobrazují následující grafy.

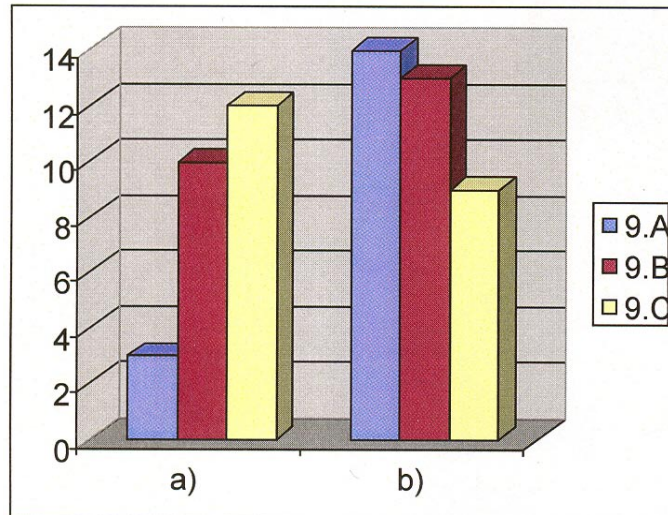
1. Připravuješ se na přijímací zkoušky?

- a) ano
- b) ne
- c) nemám přijímačky

2. Chodíš na doučování?

- a) ano
- b) ne

Ocenění žáků a školy v testování SCIO

Potvrzujeme, že
Základní škola Třebíč, Benešova 585, Benešova 585, Třebíč - Nové Dvory

má ve svých řadách žáky, kteří dosáhli výborného výsledku v testování českého, matematiky a obecných studijních předpokladů v rámci projektu Stonožka pro deváté třídy základních škol a odpovídajících ročníků víceletých gymnázií v první polovině školního roku 2010/2011

Byli to tito žáci:

Petra Bartejsová 9.C

za nejlepší výsledek v kraji Vysočina v testu obecných studijních předpokladů devátých tříd základních škol

Petra Bartejsová 9.C

za druhý nejlepší výsledek v kraji Vysočina v testu z matematiky devátých tříd základních škol

Michaela Cahová 9.C

za druhý nejlepší výsledek v kraji Vysočina v testu z českého jazyka devátých tříd základních škol

Alexandra Kubičková 9.C

za druhý nejlepší výsledek v kraji Vysočina v testu obecných studijních předpokladů devátých tříd základních škol

VÝSLEDKY ZŠ TŘEBÍČ, BENEŠOVA 585 V JEDNOTLIVÝCH PŘEDMĚTECH

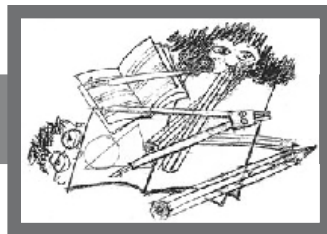
MATEMATIKA

Výsledky vaší školy v matematice jsou nadprůměrné. Patříte mezi úspěšné školy a máte lepší výsledky než 80% zúčastněných škol (celkem 946 škol).

ČESKÝ JAZYK

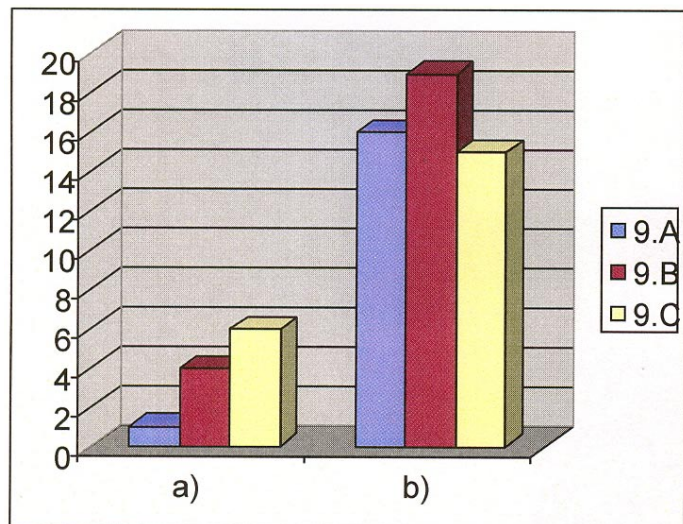
Výsledky vaší školy v českém jazyce jsou nadprůměrné. Patříte mezi úspěšné školy a máte lepší výsledky než 70% zúčastněných škol.

Porovnáním výsledků testů z matematiky a českého jazyka s výsledky testu Osobnostních studijních předpokladů jsme zjistili, že ve vaší škole je studijní potenciál žáků využíván optimálně, výsledky žáků v testech odpovídají úrovni jejich studijních předpokladů.

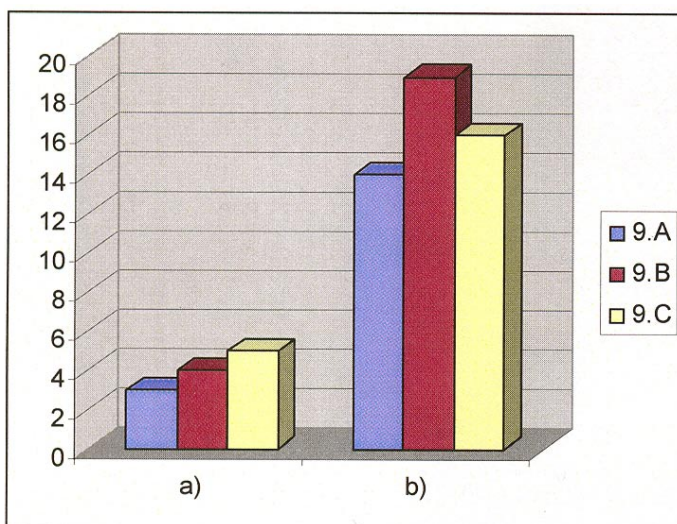
3. Chodíš na přípravné kurzy?

- a) ano
- b) ne

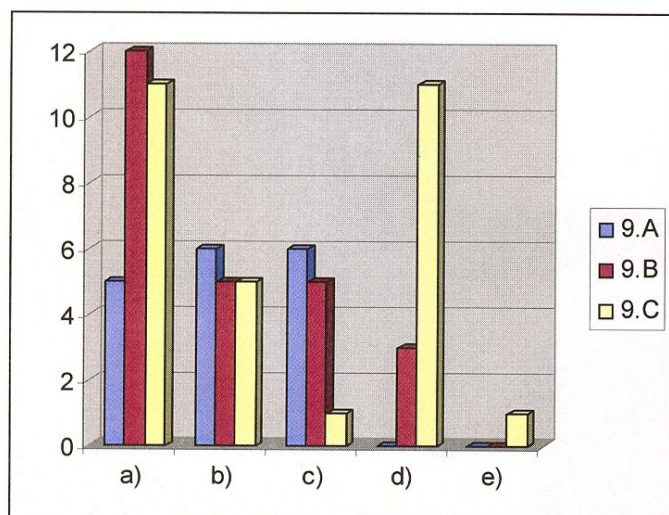
4. Připravuješ se:

- a) pravidelně
- b) nepravidelně

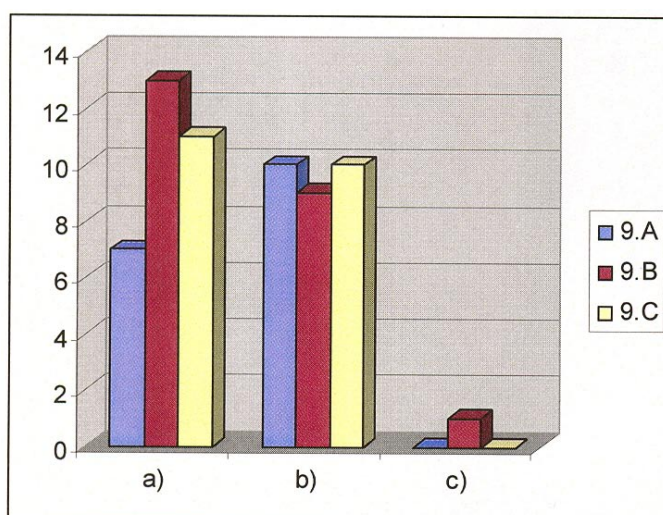
5. Hlásíš se na:

- a) střední odbornou školu
- b) střední odborné učiliště s maturitou
- c) odborné učiliště
- d) gymnázium
- e) konzervatoř

6. Máš strach z přijímacích zkoušek?

- a) ano
- b) ne
- c) nemám přijímačky

Z anketních odpovědí jasně vyplývá, že se žáci 9. C připravují nejzodpovědněji a zároveň mají z přijímaček největší obavy.

Přejeme vám pevné nervy a držte se!!!

Anketu připravila a zpracovala Michaela Doležalová, VII. C

Co bych vlastně chtěla dokázat?

Preventivní programy nás mají něco naučit, máme si něco uvědomit nebo třeba přemýšlet o tom, na co normálně nemyslíme. Tento preventivní program měl být na téma drogy. Nelíbilo se mi, že tomu dali název drogy, protože podle mě o nic takového nešlo, až na jednu hru „Mariáš“.

Bavili jsme se o svých hodnotách, cílech, snech, vlastnostech, dělali jsme rozhodnutí mezi tím, co potřebujeme k životu a co pouze chceme. Pro mě bylo těžké si například vybrat mezi rodinou, kamarády a přítelem.

Myslím si, že každý preventivní program mi dá nějakou novou vědomost – zkušenost, kterou si odtud odnesu a už mi zůstane, i když mě tento program moc nebavil, snažila jsem se, abych co nejvíc přišla na to, co vlastně mám ráda, co nemám, jaké mám sny a talent a co bych vlastně chtěla dokázat.

Mám ráda tyto programy i proto, že poznávám více své spolužáky. Někdy máme dělat i úkoly, které si myslím, že nás třeba spojují a máme spolu lepší vztahy. Těším se na další téma a na to, co se zase naučím.

Autor: Kristýna Zatloukalová, IX. A

Zjistili jsme, jak snadno můžeme kvůli drogám o vše přijít.

Tento program se mi líbil proto, že jsme si ukázali, jaké máme ve svém životě hodnoty a hlavně na čem nám záleží a čeho bychom se neradi vzdali.

Hráli jsme hru s papíry, na které jsme si napsali své hodnoty a zjistili jsme, jak snadno můžeme kvůli drogám o vše přijít. Také jaké to je sami se něčeho vzdát nebo když nám to někdo vezma.

Na konci programu bylo málokomu do smíchu. I když to byla jen hra, tak si myslím, že málokdo by dokázal překousnout to, že přišel o své kamarády, rodinu, lásku a nebo že si svou chybou zničil zdraví.

Martina Ondráková, IX. A

Ahoj! Už se těšíme!

Foto: Věra Ondráková

„Kdo je za dveřmi?“ aneb „Předškoláci u školáků.“

Dva týdny před zápisem přivítaly první třídy na Benešce skupinky předškolních dětí. Budoucí školáci mile přijali a učitelkám a kamarádům z MŠ se pochlubili, jak pilnými a pozornými jsou žáky. Spolu s nimi zasedly do školních lavic také děti z mateřinek. Plni rozpaků a očekávání i ony předvedly, co umějí. Zazpívaly si, zahrály matematickou hru, plnily daltonské úkoly a společně strávený čas si příjemně užily. Kromě sladké odměny si každý odnesl malý dárek, který pro ně vyrobili žáci z 3. C.

Všem předškolákům z MŠ Benešova, Obránců míru, Dukovanská a Cyrilometodějská děkujeme za návštěvu a těšíme se na ně v příštím školním roce!

Autor: Věra Ondráková

Pomůžeš mi?

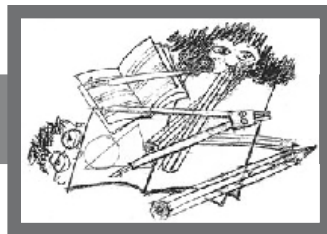
Foto: M. Ondrák

Keramické tvoření s mateřinkou

Každý první čtvrtek v měsíci přicházejí „prťata“ z MŠ Obránců míru do naší školy, kde se v učebně Vv promění v malé keramiky. Za pomoci kamarádů z 9. C si pohrávají s keramickou hlinou a vytvářejí své originální výrobky podle vlastní fantazie. O přípravu učebny, materiálu a pěkných nápadů se stará paní učitelka Dobšínská.

Příjemná atmosféra, dobrá nálada a dokonalá souhra velkých i malých tvořivců je vidět na první pohled. Přijďte se podívat ...

Autor: Martina Lászlová

Budeme v televizi!

Schválně, kdo z vás by se chtěl podívat do televize? Já určitě ano, a moje přání se mi jako zázrakem vyplnilo....

Když se mě paní učitelka Šelepová zeptala, zda bych se nechtěla zúčastnit soutěže „Věříš si?“, byla jsem poněkud na vázkách, ale pak jsem si řekla: „Proč to nezkusit?“. No a tak jsem se společně s mojí třídou a 4. C a s paní učitelkami Marečkovou a Stejskalovou vydali 9. března do brněnského studia na natáčení.

Cestou do Brna jsem pociťovala mírnou trému, ale sama sebe jsem uklidňovala, že to zvládnou. Hned po příjezdu se mě ujal sám pan režisér a předal paní asistenci a už jsme jen čekali na zbývající soutěžící, zatímco ostatní si šli dát něco malého do McDonaldu. Moje soupeřky se mi zdály hned na první pohled moc sympatické, a také, že byly, ihned jsme si začaly povídat a vyměnily si kontakty. Poté jsme se společně vypravily do maskérny, kde nás zkrášlili a seznámily jsme se s paní moderátorkou. Nakonec nám těsně před natáčením asistentka vysvětlila potřebné věci k soutěži. Publikum, které tvořila moje třída a 4. C, si nastoupilo a mohlo se začít.

Připravte se.

Foto: Pavel Sopko

„Tak a je to tady!“, říkala jsem si těsně před tím, než jsem vykročila do sálu, kde mě všichni bouřlivým potleskem uvítali. Na začátek nás čekala „Zahrávka“, která se skládala ze tří otázek, na které jsme musely odpovědět. Na otázku typu „Proč se hadi svlékají?“ jsem opravdu žádnou odpověď neměla. Pak přišel triatlon, který jsem totálně „zvorala“. To, že jsem na trenažéru dvakrát upadla, tak hrozné nebylo, zato při poslední části, při které jsme měly přeskládat věž, jsem pohořela. Další úkol se skládal opět z otázek na tři témata: Vesmír, Stromy, Rychlé šípky. To rozhodně hrozné nebylo, sice jsem neskončila první, ale některé otázky byly opravdu lehké. Nakonec nás čekala virtuální hra, při které jsme si užily spoustu legrace. Před tímto úkolem jsme si to naštěstí mohly zkusit a rozhodně to stálo za to, protože jsme se

Ted!

Foto: Pavel Sopko

tam motaly jak motovidla. Ani při tomhle úkolu jsem nebyla tak špatná, ale někdo byl prostě lepší.

A kdo teda celou soutěž vyhrál?? No, já jsem to rozhodně nebyla, spoluhráčka, a teď už kamarádka v zeleném tričku, to na konci prostě riskla a získala celou výhru v podobě Nintendo Wii. Ani my ostatní jsme neodcházely s prázdnou, jako vzpomínku jsme si mohly ponechat tričko a navíc jsme dostaly krásnou knížku. Já to vzala sportovně, získala jsem novou zkušenost a kamarádky. Domů jsme se sice vraceli s neúspěchem, ale jednu výhodu to mělo, budeme v televizi!

Autor: Michaela Doležalová, VII. C

Věříš si? (z pohledu diváka)

Musím uznat, že být v televizi a dívat se na natáčení soutěže byl velmi úžasný zážitek, který se jen tak neopakuje. Bylo to bezva. Ale hlavně v televizi to vypadá úplně jinak, než doopravdy. Jasně, že doopravdy to bylo lepší, protože když se podíváte na strop, vidíte tam přes 50 reflektorů atd. Ale i ta atmosféra je tam taková jiná. Avšak když pan režisér něco říkal do mikrofonu, málem jsme se u toho potrhali smíchy.

A nyní se dozvíte, jak to funguje ve studiu České televize. Když jsme se dozvěděli, že štáb je na obědě, šli jsme do Mc Donaldu. Všichni přešli do takové místnosti před studiem. Tam jsme chvíli čekali, mezitím se spouště z nás podařilo shodit takové tyče, které byly propojené provazem. Potom jsme se šli do šatny převléct. Pak nám jedna paní řekla, kdy máme tleskat, fandit... Mezitím probíhala soutěž. Následovala přestávka, při které se všichni nahnuli k automatu na tyčinky a pití. Skoro všechno vykoupili. Konec přestávky = zmatek, panika. Celá naše třída běžela zpět do studia. Pak další asi hodina natáčení. Soutěž skončila. Na závěr jsme natočili několik potlesků, mávání a hurá domů.

Autor: Petr Řezáč VII. C

ŽIVOT KOLEM NÁS

Krokusy vykvetly!

Projekt „Krokus“ začíná.

Příprava půdy pro zasazení žlutých krokusů.

Sázení drobných cibulek.

Krokusy raší!

Žluté květy září v jarním slunci.

Kruh přátelství ze žlutých krokusů.

Foto: E. Pokorná, P. Mikoláš

Pohádka o bleší civilizaci

(upravená verze příspěvku 32. ročníku literární soutěže DANIEL, pořádané u příležitosti „Mezinárodního dne boje proti holocaustu“ Institutem dětí a mládeže při MŠMT.)

Na začátku byl pes. Takovej chlupatej hafan, co si pořád hraje, žere, nebo spí. No a tenhle pes, jak už to tak bývá, chytil někde blechy. Malý zrzavý potvůrky, co se vám zavrtaj do kožichu a sem tam vás kousnou nebo štípnou, aby vám daly najevo, že jsou tu s vámi. I radoval se pes, že není na světě sám a nabídl blechám vlastní kůži. A ony sály.

Zabydly se v tom jeho kožichu, jak se patří a když mu zrovna nepily krev, množily se, takže jich bylo víc a víc, až jim byl ten chudák hafan malej. Že si ale nemohly pomoci, množily se dál. Kousaly a štípaly psa všude a bez přestání. Už to nebyly zrzavý potvůrky, staly se z nich krvelačný bestie, co vás chvíli nenechají na pokoji.

Ten pes už je nechtěl. Drbal se, kousal se, válel se v blátě, vyl! Ale to víte, blechy...

No a pak se začaly hádat. Ty, co byly za ušima, nadávaly na ty od ocasu, že prej se moc roztahujou, že smrděj a kdesi cosi, že tu nemaj co dělat a ať jdou pryč, že je tu nikdo nechce. No to se ví, že ocasní se nedaly. Začaly všechno svádět na ty z třísel, že jsou hlučný, sprostý, vošklivý, že voni tu nemaj co dělat, ať voni jdou pryč, no zkrátka celej kožich se začal dohadovat o tom, kdo je lepší, kdo má právo na kožich a kdo ne a i facky padaly, no prostě hrůza.

Jen psa se nikdo nezeptal, co si o tom myslí. Praly se tam o krev, ale že není jejich, jim nevadilo. A on se drbal a kousal, válel se v blátě, vyl, ale blechám to bylo jedno a rvaly se dál.

No vřelo to tam dlouho, až ty mrchy nenapadlo nic lepšího, než vymyslet zbraň a začaly se vraždit na ostro. A tak nakonec blechy hřbetní prohlásily, že už se dál hádat nebudou, že bude nejlíp všechny národy bleší civilizace sjednotit. A protože

je prej vědecky dokázáno, že hřbetní se ve svém prostředí vyvinuly v dokonalou rasu, maj delší nohy, vyšší inteligenci a tak dále, a protože maj největší šanci přežít, bude v zájmu nové civilizační jednoty vlastně nejlíp, když v kožichu zůstanou samy. A aby dokázaly, že to myslí vážně, pochyťaly ocasní blechy a všechny je pozabíjely.

Už to nebyly hádky a rvačky, jako v hospodě, byla to válka a to není žádná sranda. Hřbetní obklíčily třísla a začaly se cpát na břicho. Břicho se samozřejmě nedalo a podniklo protiútok. Všude se střílelo, kožichem se valily potoky krve. Ne psí, tentokrát bleší.

Začaly války dlouhonožých proti velkonohým, zrzavých proti zrzavějším, hloupých proti hloupějším. Spojovaly se a zrazovaly a bylo by to bejvalo nebralo konce a vraždily a množily by se, co by byl ten pes živý, kdyby nebylo toho věčného kousání, drbání a vytí.

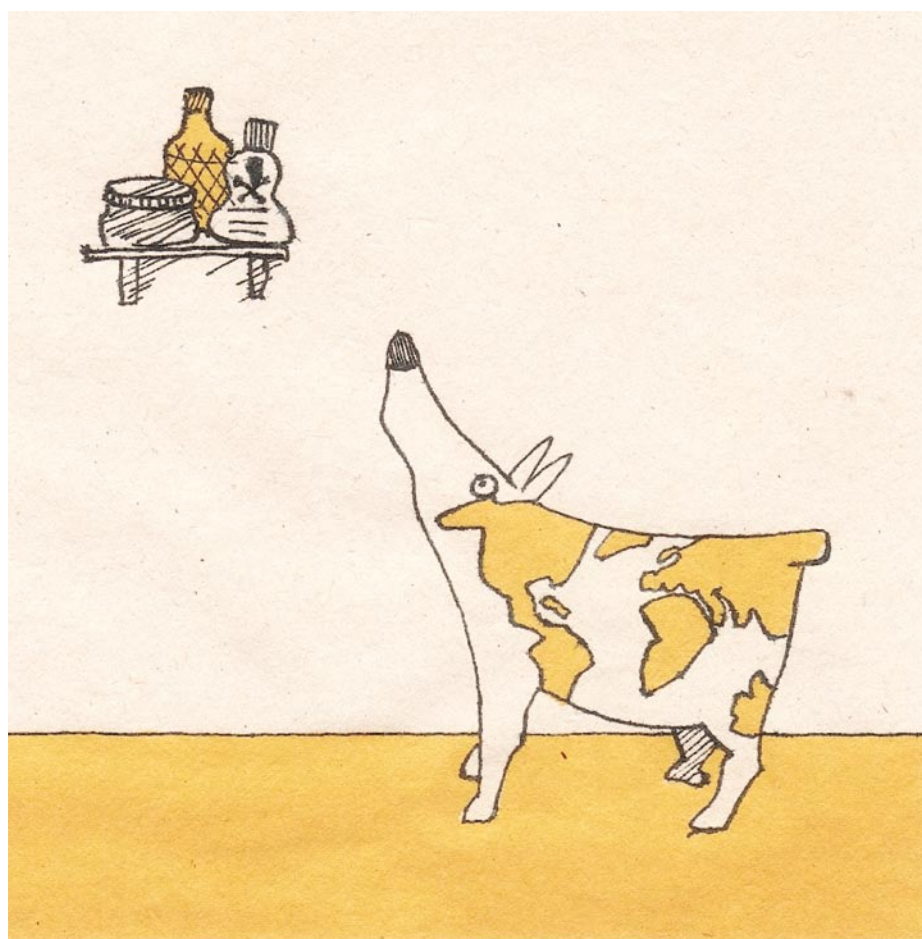
Ne že by to vadilo blechám, ty si zvykly, ale ten pes, to sem vám neřek, měl pána. No a ten pán, když viděl, jak se ten jeho chuděra trápí, koupil šampon a celýho ho vykoupal.

A válka skončila. Už nebylo dokonalých ras, nebylo rozdílů mezi národy. Celá bleší civilizace byla konečně jednotná. Všichni byli stejný, spokojený, mrtví.

A pes? Ten spal.

„Pohádku o bleší civilizaci“ poskytl našemu časopisu autor textu a ilustrace Jiří Kaman, student MU.

Text uvádíme u příležitosti „Dne památek obětí holocaustu a předcházení zločinům proti lidskosti“. (pozn. redakce)

ŽIVOT KOLEM NÁS

Na Benešce proběhla AKCE AFRIKA

Společnosti Člověk v tísni poskytuje humanitární a rozvojovou pomoc v šestnácti zemích světa postižených válkou, přírodní pohromou nebo katastrofální chudobou. Když se členové žákovského senátu na naší škole dozvěděli o jejích aktivitách, rozhodli se zapojit do jimi pořádané akce SKUTEČNÝ DÁREK. Princip SKUTEČNÉHO DÁRKU spočívá v tom, že nákupem darovacího certifikátu přispějete na sbírku Skutečná pomoc – přispějete 100 % ceny darovacího certifikátu. Můžete si vybrat, jestli chcete přispět do oblasti zdraví, obživy, vzdělávání nebo pitné vody.

Bylo to jednoduché. Nejdříve jsme se dohodli v senátu a pak vyzvali spolužáky od 5. do 9. třídy, aby přispěli na sbírku finančních prostředků. Cílem nebylo přijít domů a říct: „Mami, dej mi nějaké peníze, vybíráme na Afriku.“ Naším cílem bylo, abychom si odepřeli běžné sladkosti, za které denně utrácíme, a takto ušetřené peníze z kapesného darovali do sbírky. Od poloviny února do poloviny března se nám podařilo vybrat neuvěřitelných 6 223,- Kč.

Pak jsme přemýšleli, do čeho peníze investovat. Domácí zvířata, koza nebo kuřata, znamenají pro chudou africkou rodinu zdroj obživy na celé roky. Rozhodli jsme se tedy zakoupit čtyři kozy, které čtyřem rodinám zajistí živobytí, a pro čtyři další rodiny jsme koupili po dvaceti kuřatech.

Voda je pro všechny životně důležitá. U nás stačí otočit kohoutkem a teče pitná a zdravotně nezávadná, ale v mnoha zemích světa chodí lidé pro vodu ke studním s kanystry. Cesta trvá i několik hodin. Do Etiopie půjde od našich žáků 12 kanystrů.

Nezapomněli jsme ani na mimina. Dvě nemocné děti z Namibie dostanou kojeneckou výživu.

Víme, že jsme toho neudělali zase tak mnoho, ale doufáme, že i náš příspěvek pomůže lidem v nouzi a ulehčí alespoň několika rodinám jejich těžký život. Věříme, že jsme udělali dobrou věc a máme z celé akce dobrý pocit.

Senátoři z Benešky

Na těchto stránkách vidíte některé z darovacích certifikátů zaslaných naší škole společností Člověk v tísni.

Pomohou africkým rodinám také vaši přátelé a známí?

Milí žáci ZŠ Benešova, Třebíč. Udělali jste správnou věc!

U nás jsme zvyklí, že když otočíme kohoutkem, teče z něj číhá voda. V Etiopii nic takového nemají a místní ženy a děti musí chodit k vzdáleným studnám. Někdy je to k nejbližší studni i několik hodin cesty.

Tento darovací certifikát má hodnotu čtyř kanystrů na vodu. Tolik písně unese oslík na fotografii a rodině v Etiopii vystačí těch sto litrů vody na jeden den. Kanystry v Etiopii rozdává Člověk v tísni.

Děkujeme

www.skutečnýdarek.cz

Nákupem certifikátů pod značkou www.skutečnýdarek.cz podporují dárci programy pomoci společnosti Člověk v tísni, o. p. s.

www.skutecnymdarek.cz

Nákupem certifikátů pod značkou www.skutecnymdarek.cz podporují dárci programy pomoci společnosti Člověk v tísni, o. p. s.

Milí žáci S.A., udělali jste správnou věc a pomohli tam, kde je to zapotřebí.

Tento certifikát má hodnotu jedné živé a zdravé kozy. Díky pomoci českých dárců nakupuje Člověk v tísni tato užitečná zvířata pro desítky žen v Kongu, na Srí Lance či v Afghánistánu.

Koza pro chudé rodiny totiž znamená zdroj příjmů. Každý rok má kůzlata, takže z jedné darované kozy je za pár let celé stádo, které uživí celou rodinu i s dětmi. Doufám, že i Tobě přinese tento dárek stejné potěšení jako dětem, které budou moci pít čerstvé kozi mléko.

Děkujeme

SKUTEČNÝ PŘÍBĚH

Mama Mapendo je z Konga a má šest dětí. Ještě nedávno s nimi žila v zemlance a často neměli co jíst.

Díky podpoře českých dárců pro ně mohl Člověk v tísni postavit provizorní domek a nakoupit hospodářská zvířata. Mapendo dostala kozu, slepici a kachnu. Koza pro ni znamená mléko pro její děti a hlavně naději, že až bude mít kůzlata, rozroste se její hospodářství tak, aby je mohlo uživit.

Výtěžek z prodeje darovacích certifikátů je určen na podporu jednoho ze čtyř hlavních programů pomoci společnosti Člověk v tísni: VODA, ŠKOLY, OBŽIVA a ZDRAVÍ. Částka 900 Kč, za kterou dárcé zakoupil tento certifikát, bude použita v programu OBŽIVA.

Pro nákup podobného certifikátu pro Vaše blízké navštivte www.skutecnymdarek.cz

Koala

Moje kamarádka Kristýna má moc ráda zvířata. Nejvíce si ale zamilovala koalu. Dokonce si o něm vymyslela i pohádku. Ptala jsem se jí, proč obdivuje právě toto zvířátko.

1. Co se ti na těchto zvířatech líbí?

Líbí se mi, jak jsou roztomilá a jaké mají krásné nosíky (čumák) a to, že nemusejí nic dělat.

2. Proč je máš ráda?

Když jsem byla malá, dali mi rodiče k narozeninám plyšového koalu a moc se mi líbil.

3. Jakou má barvu ten opravdový?

Má šedou barvu.

4. Kolik může vážit?

Samice 8 kg, samci 11 kg (maximálně).

5. Kolik může měřit?

Měří 60 - 80 centimetrů.

6. Kde žije?

Žije v Austrálii v rezervacích, v nejvyšších korunách stromů - eukalyptů.

7. Co jí?

Živí se pouze listy eukalyptu (listy stromu blahovičnicku), sežere průměrně půl až jeden kilogram denně.

8. Kolika let se dožívá?

Dožívá se 15 - 20 let.

9. Kolik mívá mláďat?

Jedno, které při narození váží sotva 0,3 g, je slepé a nemá žádnou srst.

10. Víš o něm ještě něco zajímavého?

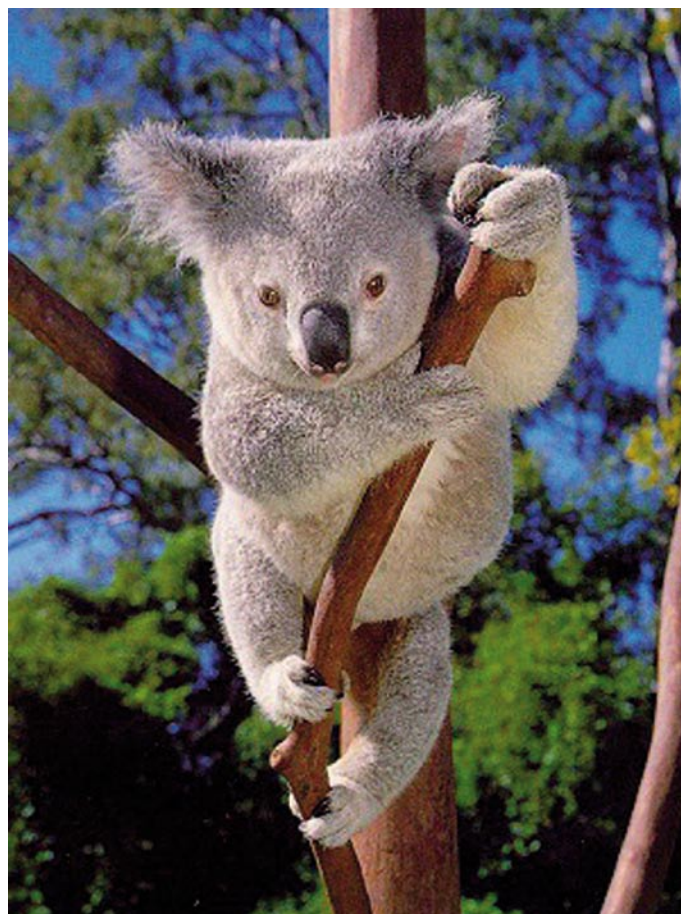
Koala vůbec nepije. Tekutinu získává z blahovičnickových listů. „Koala“ znamená v řeči australských domorodců Aborigů „žádá voda“.

O plyšovém medvídkovi koalovi

Medvídek koala byl nejoblíbenější hračkou malé Kristýnky. Všude ho nosila a brala s sebou. Medvídek nesměl zůstat doma samotný. Bylo by mu smutno. Medvídek byl na Kristýnku zvyklý a ona zas na něj. Nikdy ho nezapomněla vzít s sebou a také ho vždy přinesla domů. Jenže jednou se stalo něco velmi neobvyčejného.

Kristýnka byla s medvídkem na maškarním karnevale. Bylo to tam nádherné. Pro Kristýnku zcela úchvatné. Děti byly pře-

Ilustrační foto

Foto: www.google.cz/obrazky

Autor: Eva Kujalová, VI. A

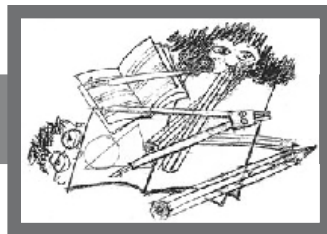
vlečené do různých masek. Běhali tam piráti, princezny, šašci, víly, čarodějnice, různá zvířátka a čerti. Soutěžilo se o sladké odměny, tancovalo se a dovádělo.

Kristýnka měla z toho všeho velkou radost, a tak se stalo, že na medvídku zapomněla, neměla na něj čas. Z karnevalu se vracela domů celá šťastná, držela si velké lízátko a různé odměny a na medvídku nezbylo v její náruči místo. Ani si neuvědomila, že ho nemá. Až maminka se najednou zeptala: „Kristýnko, kde máš koalu?“ Nastalo velké zděšení a přímo šílený křik. Medvídek v autě nebyl. Maminka okamžitě otočila auto a zběsilou jízdou se obě vracely zpět.

Pravděpodobnost, že se ztracený medvídek najde, byla velmi malá. Přesto se stal skoro zázrak. Když se vrátily zpět, nemohly uvěřit svým očím. Tam, kde původně parkovalo jejich auto, zrovna na tom místě, ležel medvídek. Jako by na ně čekal, až se vrátí.

To bylo radosti! Medvídek byl v pořádku, jen trošku špinavý. Doma ho očistily a Kristýnka s ním usnula v postýlce a od té doby si ho lépe hlídala.

Autor textu a ilustrace: Kristýna Šťastná, VI. A

Životopisy zvířat

Měli jste někdy nějakého domácího mazlíčka? My ano. A dokonce dokážou napsat i svůj životopis.

Zima opět převzala vládu nad zemí, takže už několik dní neustále sněží a zase jenom sněží. Však také trvalo, než jsem si opět zvykl na návaly sněhu před mým domečkem a na zamrzlou vodu v mojí mističce.

Zimu už jsem jednou zažil, ale na překvapení, které mi přichystala, se nedá zapomenout. Byl jsem na světě už tři měsíce, když jsem se jednoho rána vzbudil a všechno okolo bylo sice nádherně bílé, zato hodně studené! Nechápal jsem, proč se panička smála, když jsem se pokoušel „to“ bílé okusit a vzápětí jsem s hrůzou zjistil, že to strašně studí, přičemž jsem začal poskakovat a prskat zároveň. Jedním slovem - hrůza.

Teď už jsem o rok starší, také větší a chlupatější. Jmenuji se Max a žiji se svou paničkou a její rodinou ve velkém domě se zahradou, která patří jenom mně. Maminka už mě opustila, ale vím, že je z významného psiho rodu. Tatínka neznám. Moje panička se o mě však láskyplně stará. Na zahradě mi postavila vlastní domeček s přístřeškem a oplocením. Myslím, že oplocení není nutné, protože když mě tam někdy zavře, připadám si dost osaměle. Nejraději se proháním po zahradě a chytám tenisové míčky, které většinou končí katastrofálně daleko.

Každý den sice dostávám granule, ale jakmile se naskytne příležitost někomu něco vyfouknout, hned jdu do toho. Můj největší lup je zatím pořádný kus masa a jelikož nepohrdnu ani sladkým, má

panička na tajném místě nastrádanou pořádnou hordu pamlsků. Jenže když se pořádně najím, tak mě tíží žaludek, jako bych v něm měl obrovský kámen. A pít? Ke granulím dostávám čistou vodu, ale já mám radši tu z jezírka, je mnohem chutnější.

Skoro každý měsíc se mnou panička zkouší nové povely. Většinou je to dost náročné, protože ze začátku nevím, co po mně chce. Když však povel udělám dobře, dostanu chutný pamlsk! Zatím umím lehnout, sednout, dej pac, vstaň a štěkej (tentoto povel mi ještě moc nejde). Chtěl bych se naučit tolik věcí jako můj kamarád - soused, kterému už jde všechno. Líbí se mi hlavně sudy, co dělá, už jsem se o ně pokoušel, ale jaksi mi nešly.

Paniččiny děti se o mě moc nestarají, ale když už se mnou jdou na procházku, dostávám plno mlsek, které nosí po kapsách.

To je asi vše, co bych o sobě mohl prozradit. Někdy mě určitě přijďte navštívit a nezapomeňte, že mám rád dobroty!

Váš kamarád Max

*Autor textu a fotografie:
Michaela Doležalová, VII. C*

Ahoj, já jsem Josef. Narodil jsem se 25. 7. 1983 v Antarktidě ve vesnici jménem Krakov.

Jsem už 5 let ženatý s Žanynkou a máme dvě děti, jsou to oba kluci a jmenují se Petr a Honza. Můj táta pracuje v atomové elektrárně Venkov. Moje máma pracuje pro prezidenta naší republiky a dělá mu ochranku, protože umí Kung Fu. Oba už asi půjdou brzy do důchodu, protože tátovi je 53 let a mámě je 52. Já jsem

dostudoval střední školu a teď pracuju jako popelář. Má žena pracuje jako kuchařka v nejlepší restauraci ve vesnici a okolí.

Kamarádi a táta mi říkají, že umím velmi rychle skákat a dokonce i pár vteřin plachtit, proto mi říkají Fénix. Umím zacházet i s fotoaparátem. Veverky mi říkají, že je to neobyčejné a jsem prý jediný. Rád si někdy zahraji s kamarády fotbal nebo některou hru na počítači, protože mě to strašně baví.

Zdravotní stav mám dobrý, protože jím jenom zdravé věci. Například oříšky jsou nejlepší a hrozně mě baví je okusovat. Někdy zajdu do Mac'Donaldu si pochutnat na Orkoburgeru, což jsou dvě housky a dovnitř se dá ořech, kukuřice, mrkev a jablko. I když tam není žádný cukr, tak je to strašně dobré a je tu vždy plno lidí. Ale táta mi řekl, že kdybych si dal cukr, tak se z toho zblázním.

Zájem o další studium nemám, protože už jsem dostudoval a povolání bych neměnil, protože mě to baví. Třeba když můj kamarád Mirek spadne do popelnice, tak hned musí za šéfem a on mu vynadá. My se mu všichni smějeme a on vždy smrdí, když z popelnice vyleze. Ale on z toho vždy vyvázne a šéf ho pochválí, ale nechápu za co...

*Autor: Martin Janata, IX. C
Foto: www.google/obrazky*

A co vaši mazlíčci? Co ti umějí?

Napište nám!

Vaše zkušenosti uveřejníme!

Fantazie je na stránkách

našeho - vašeho časopisu vítána!

To je super!

Foto: Pavel Mikoláš

Konečně týden bez rodičů!

Na tenhle jediný týden jsem se těšila celý rok. Proč? Naše třída jela na hory! Asi si říkáte, že jsem blázen, ale hory se školou mají mnoho výhod, například se nemusíte učit a zažijete spoustu legrace! Věci na tyhle skvělé hory jsem si balila už týden dopředu a předem si představovala, co asi tentokrát zažiji.

V sobotu ráno jsem vstala dřív než obvykle a už jsem jen dobalovala nezbytné věci pro náš bezva výlet. Před školou jsme měli být sice až v osm, ale já jsem už v sedm hodin kibicovala mamku, ať si pohne, protože jinak to nestihneme. Když jsme o půl osmé dorazili před školu, většina lidí už tam postávala a já jsem se na mamku podívala pohledem, který říkal: „Já jsem ti to říkala!“. No, každopádně jakmile všichni dorazili, dali jsme si věci do autobusu a vyjeli. Však jsme také hned za rohem zvolali: „Hurááá, konečně týden bez rodičů!“

Po zdoluhavé cestě jsme se konečně dostali k pensionu, kde jsme s kamarádkami vyžebřili pokoj číslo sedm, jelikož se nachází úplně nahoře a od minulého roku je náš oblíbený. Po důkladném zabydlení se, jsme se konečně vydali na sjezdovku! To byl tak nádherný pocit! Sice jsme tam pobyli jen krátkou dobu, ale i tak to stálo za to. Navečer jsme se ještě vypravili na krásnou procházku po okolí, prohlédli si bunkry z 2. světové války a výborně se pobavili.

Druhý den jsme se opět vydali na sjezdovku, tentokrát na delší dobu a na pension jsme se vraceli až kolem druhé hodiny. Odpoledne jsme si vyjeli do Vrbna pod Pradědem, kde se pár holek tajně vypravilo koupit dárek k narozeninám panu učiteli Vomelovi. To byla opravdu zajímavá akce, poněvadž dárek byl trochu větší a utajit ho před oslavencem bylo poněkud náročné.

Třetí den jsme po vysilujícím lyžování oslavili narozeniny pana učitele Vomely a jako dárek od nás dostal nádherného velkého plyšového medvěda!

Další dny byly každým dnem pestřejší a pestřejší, jednou jsme si zašli do tělocvičny trochu zasportovat, podruhé jsme se vydali na nákupy do blízkého města nebo jsme si vyjeli zalyžovat téměř až na samý Praděd. Poslední večer nám páni učitelé uspořádali karneval a tam rozhodně legrace nechyběla, například hloupý Honzík se šišlavě představil větou: „Ahoj, já jsem Honzík a maminka mi říkala, že jsem debil, ale já si myslím, že debil nejsem!“. Ostatně legrace nechyběla po celou dobu pobytu, vtipných historek bylo nespočetné a já bych mohla vyprávět do nekonečna.

Poslední den se nám vůbec nechtělo domů, ostatně, kdyby bylo na mně, ještě alespoň týden bych tam zůstala. Ráno jsme si sbalili poslední věci, uklidili naše pokoje, ve kterých se nám za ten týden podařilo vytvořit krásný nepořádek, a pak už jsme se jen spolu s věcmi uklidili do autobusu a doufali, že příští rok navštívíme Karlovice znovu.

Autor: Michaela Doležalová, VII. C

„Prvňáčci – Plaváčci“ aneb „My se vody nebojíme!!!!“

I když zrovna není letní počasí, žáci z 1. A a 1. B si chodili každý čtvrtek po devět týdnů zaplavat. Kromě základů plavání, splývání a skoků do vody si v plavecké škole zahráli spoustu vodních i vodnických her, vydováděli se a v odpočinkové zóně se s chutí pustili do zasloužené svačiny.

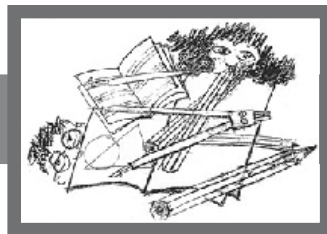
Těm pozorným při prohlížení fotografií na webových stránkách školy neujde, že kromě výuky v dětském bazénu si prvňáčci zaplavali také v bazénu „pro dospěláky“ a věřte, že někteří se v něm opravdu cítili jako ryba ve vodě!

Autor: Věra Ondráková

Při vodních hrách.

Foto: Věra Ondráková

Lyžovačka na Donovalech.

Foto: Petr Řezáč

Jarní prázdniny v Banské Bystrici

Sobota 19. 2.

Vyrážíme do Luhačovic, kde je babička se sestřenkou. Tam čekáme na mého bratrance, který se i s jeho rodiči vrací z fotbalového turnaje. Když přijeli, dali jsme si večeři a šli jsme se dívat na James Bond Casino Royal.

Neděle 20. 2.

Všichni jsme nemohli dospát. Těšili jsme se na týden v Banské Bystrici. Kolem odpoledne jsme dojeli ke kolibě a tam jsme se naobědvali. Jídlo bylo super!! O pár minut později jsme v cíli, v Selcích, městské části Banské Bystrice. Babička právě dovybavila nový dům. Pak jen následovala slova: WOW, TÝÝÝÝÝJO, BABI TO JE NĚCO!!!!!! Ubytovali jsme se, a protože bylo pozdě, šli jsme spát.

Pondělí 21. 2.

Všichni hned ráno křičíme: „Super, první lyžovačka!!!!“ Ale když jsme přijeli do Skiareálu Selce, hned nás to přešlo. Sníh a svah také nic moc, takže lyžujeme jen dvě hodiny. Když jsme přijeli domů, koukali jsme se na TV a hráli jsme si s malou sestřenkou.

Úterý 22. 2.

Kolem 10:00 vyrážíme do blízkého skia-reálu Šachtíčky, tam je to super. Lyžujeme celý den. Večer sledujeme utkání FC Sparta Praha-FC Liverpool. Napínavé.

Středa 23. 2.

Protože třetí den je kritický, nelyžujeme. Vyrážíme do NC Európa, kde nakupujeme oblečení, ale také dárky pro mého bratrance a sestřenku, kteří mají narozeniny. Náhodou jsem tam také potkal mého kamaráda Olivera. Protože jsme se nechtěli nudit, tak jsme se domluvili, že teta, sestra, babička a sestřenice půjdou na plovárnu a já, bratranec a strejda Lukáš půjdeme na večerní lyžování. To bylo super. Přijeli jsme všichni ospalí.

Čtvrtek 24. 2.

Čekalo nás celodenní lyžování na Šachtíčkách. Vše bylo OK a bratranec Honza se začal učit na snowboardu. Ale ani malá sestřenka Viktorka nezůstala pozadu, začala se učit na lyžích. Když jsme přijeli z lyžování, čekala nás oslava. Honza a Viktorka měli narozeniny. Všichni jim popřáli a šli jsme se navečeřet. Oba dva dostali své vysněné dárky: mobil a odrážedlo.

Pátek 25. 2.

Nikomu se nechce lyžovat, a tak jdeme znovu nakupovat. House, Cropp Town, Nike, Adidas... ty všechny obchody padly jako první. Odpoledne se jedeme znovu vykoupat. Příjemné dny pomalu končí a my si uvědomujeme, co jsme prožili.

Sobota 26. 2.

Poslední lyžovačka na Donovalech. Prvně jsme jeli na kopec Zvolen, ale ten nebyl dobře upravený, tak jsme se přesunuli na vedlejší svah, který byl výborný. Krásný snowpark, prostě bomba.

Neděle 27. 2.

Balíme, balíme a balíme. Dáváme poslední věci do batohu a huráá domů. Cestou jsme se zastavili v Trenčíně na oběd a pak si nás v Uherském Brodě převzal tatka.

Tento týden byl super a rád bych si ho zopakoval.

Autor: Petr Řezáč, VII. C

Fed Cup :

Fed Cup je soutěž ženských týmů v tenise. První turnaj letošního roku se hrál o víkendu 5. a 6. února. Češky se v prvním kole setkaly v Bratislavě se Slovenkami. Za náš tým hráli Lucie Šafářová, Petra Kvitová, Barbora Záhlavová-Strýcová a Květa Peschkeová. Češky se se Slovenkami setkaly už po čtvrté, ale ani jednou nás soupeřky nedokázaly porazit. I tentokrát byl turnaj pro náš tým vítězný. Naše tenistky postoupily mezi čtveřici nejlepších ženských týmů na světě. Semifinále budeme hrát 16. a 17. 4. 2011 s Belgií.

Autor: Karolína Křečková, VI. B

Redakce časopisu GAG-BEN hledá

sportovní redaktory a dopisovatele.

Zajímáte se o sport? Rádi píšete?

Ozvěte se.

Rádi vás mezi sebou přivítáme.

Mistr Evropy Petr Svoboda v Divadélku pod schody

V pátek 18. března na naši školu zavítal sportovec Petr Svoboda. Toto jméno vám jistě není neznámé, v předchozích ročnících (1/2008) jste už o něm jistě četli i vy. Tedy víte, že je atlet, sprinter a specializuje se na překážkové běhy. Tento rok je pro Petra obzvlášť významný, neboť 4. března dosáhl skvělého vítězství na HME v Paříži.

Jak jste se k atletice dostal?

K atletice jsem se dostal díky panu učiteli Svobodovi, ještě předtím jsem hrál fotbal. Na atletice mě přitahovalo to, že jsem se musel spoléhat sám na sebe.

Jaký je váš osobní rekord?

V hale na 60m překážek 7, 44 sec. Venku na 110m překážek 13, 27sec.

Odkdy se věnujete atletice?

Od 16 let.

Kolikrát týdně trénujete?

Trénuji každý den asi 4 hodiny.

Kde trénujete?

V Praze nebo na Kanárských ostrovech.

Kterých soupeřů se nejvíce bojíte?

Jsou to hlavně Dayron Robles a David Oliver.

Kdo je váš vzor?

Dayron Robles, i přesto, že je o dva roky mladší než já.

Běháte v tretrách?

Na závodech ano, ale při trénincích, když jen běháme, tak ne.

Běháte si jen tak ve svém volném čase?

Ne, na to jsem moc líný.

Kolik měříte?

195 centimetrů.

Jaké máte pocity, když vyhrajete?

Úžasný, třeba v Paříži jsem se ještě večer klepal na posteli.

Měl jste někdy nějaké vážné zranění?

Ano, před pěti lety jsem měl natržený sval.

Byl jste někdy diskvalifikován?

Ano, v loni na mítinku Diamantové ligy v Lausanne za předčasný start.

Běžel jste někdy, když jste byl nemocný?

Mnohokrát jsem běžel třeba s horečkou, ale, že bych byl nějak vážně nemocný, to ne.

K atletice mě přivedl pan učitel Svoboda.

Foto: Josef Vomela

Měl jste někdy chuť s atletikou seknout?

Chuť s tím seknout mám furt, třeba v Barceloně, když jsem zakopl, jsem přemýšlel kde se stala chyba.

Kde raději běháte, v hale nebo venku?

Běhám raději v hale, protože tam dosahuji lepších výsledků.

Chtěl byste se, až se závoděním skončíte stát trenérem?

Nevím, jestli bych to uměl svému svěřenci vysvětlit nebo přesněji způsob tréninku ušít na tělo.

Jste spokojený se svými výsledky?

Momentálně ano.

Jaký byl v dětství váš nejlepší kamarád?

Křeček, ale ten už zemřel.

Máte sourozence?

Ano mám dva bratry, starší dokonce běhal lépe než já, ale rozhodl se věnovat fotbalu.

Mladšímu je teprve třináct, ale doufám, že se atletice začne také věnovat.

(neautorizovaný záznam z besedy, pozn. redakce)

Autor: Michaela Doležalová, VII. C

Zlatá medaile z Paříže v rukou Petra Svobody a našich redaktorek.

Foto: E. Pokorná

Přebor kraje Vysočina mužů, žen, juniorů, juniorek, dorostenců, dorostenek, starších žáků a starších žákyň v hale.

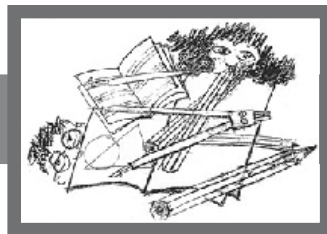
Dne 16. 1. 2011 se konaly halové závody v Praze na Strahově. Každoročně se jich zúčastňuje i náš oddíl, a proto jsme tam jeli i letos. Jako závodníci se zúčastnili mnozí žáci naší školy. Ale protože se tyto závody konaly o víkend, kdy někteří jeli na hory, neměli jsme tolik závodníků jako rok předchozí.

Ti, kteří závodit nechtěli, se mohli přeboru zúčastnit jinak. A to jako pomocníci. Ti například uhrabávají písek na doskočišti do dálky nebo zvedají latku u skoku vysokého. Tyto závody jsou jediné, kterých se zúčastňujeme během zimy. A jsou to první závody po Vánocích. Proto se někteří závodníci přesvědčili o svém zlepšení, jiní zase, že se zhoršili. Je třeba zdůraznit, že to byly závody jednotlivců, proto každý závodí sám za sebe. Když se umístí do třetího místa, dostane jako odměnu medaili a diplom. Proto někoho mohlo mrzet, že nevyhrál. Ale jak lidové rčení praví: „Není třeba vyhrát, stačí, když se zúčastníte.“

Celkové výsledky naleznete na stránce www.atletika.cz

Autor: Kateřina Silvestrová, IX. B

Venezia - město zamilovaných

Benátky jsem navštívila se svou maminkou loni v červnu. Byl to její dárek k mým narozeninám. Domluvily jsme si, že spolu projedeme nejvýznamnější evropská města a Benátkami jsme začaly. O Benátkách se tvrdí, že je to město zamilovaných. To teda nevím, moc zamilovaných jsem tam nepotkala. Ale každopádně jsou Benátky velice pozoruhodné a zajímavé město. Protože byl výlet dost hektický a průvodci nebylo vždycky dost dobře rozumět, rozhodla jsem se dozvědět se o Benátkách něco sama. Mnohé mi řekla maminka. Další informace pak průvodce.

Benátky (italsky Venezia) jsou hlavním městem severoitalské oblasti Benátsko. Je to ostrovní město vybudované na 118 ostrůvcích v močálové laguně obklopené vodami Jaderského moře. Jeho historické jádro se nachází na mělké laguně, novější části města pak byly vybudovány na rozsáhlém břehu. Benátky kdysi představovaly středisko sklárství a obchodní velmoc. Dodnes mají historický, kulturní a společenský význam. Vzhled Benátek je nasycen kulturou a uměním – kostel sv. Marka, Dóžecí palác, Campanilla (100 metrů vysoká kostelní věž, která naskýtá fascinující výhled), barokní kostel Santa Maria della Salute, renesanční stavby – jako např. knihovna a spousta dalších kostelů, které uvnitř uchovávají další mistrovská díla.

Hlavní ulice doplňuje asi stovka kanálů, kde je čilý dopravní ruch. Ve městě je přes 400 kamenných mostů a asi 15 000 domů zde stojí na dubových kůlech zaražených do moře. Docela bych se v takovém domě bála bydlet... Dopravní tepnou je Canal Grande, 4km dlouhý a asi 70m široký kanál, který prochází přímo skrz město. Spojuje budovu hlavního nádraží a přístavu s historickým náměstím svatého Marka a centrem města. Jeden z nejznámějších mostů je Ponte di Rialto, který jako jeden ze tří spojuje obě části města, která jsou kanálem rozdělena. Ve městě zajišťují dopravu motorové lodě, které brázdí kanály. Pro turisty jsou k dispozici klasické gondoly, které jsou symbolem Benátek. Gondoly jsou černé štíhlé lodky, díky nimž dostaly Benátky svůj typicky romantický nádech. O romantickém nádechu bych se příliš nezmiňovala, neboť to sice žádné turistické příručky neuvádějí, ale co vás zarazí a praští do nosu je zápach, který se z kanálu šíří... Takže nádech radím opatrný! Naštěstí si po chvíli na něj dá zvyknout, prý je čich neslabší smysl? Na druhou stranu ale musím uznat, že výhled z gondoly a atmosféra na ní byla úžasná. Ale zpátky ke gondolám: gondoly jsou vyráběné ručně, z devíti druhů dřeva a svou stavbou jsou uzpůsobené pro plavbu úzkými kanály. Gondoliéři mají na sobě typický oděv skládající se z pružovaného trička a černých kalhot, na hlavě nosí klobouk se stuhou. Ten náš uměl navíc hezky zpívat, takže nám plavbu proložil tesknou písní...

Nutno uvést, že toto řemeslo je rodinnou tradicí a předává se většinou z otce na syna. Ukázal nám domy, kde pobýval Vivaldi (hudební skladatel a houslový virtuóz), Casanova (kněz, spisovatel, intrikán a velký milovník žen), rodný dům Marca Pola (cestovatel), Francesco Petrarca (spisovatel a básník), Tintoretto

(renesanční malíř), Terence Hill (herec – Šimon a Matouš), starou nemocnici, divadlo a další významné budovy.

Pro Benátky jsou rovněž typické masky a karneval. Masky různých velikostí nabízejí obchody mezi náměstím svatého Marka a mostem Rialto po celý rok. Karneval se slaví deset dní, lidé oblečení v maskách krácejí celým městem. Zúčastnit se může každý. O masopustním úterý pak tuto strhující podívanou zakončí velkolepý ohňostroj.

Benátky jsou opravdu nevšední město, ať už svojí polohou, architekturou, tak i životem. Možná se sem jednou vrátím, třeba jako zamilovaná a budou se mi líbit ještě více? Co vím určitě, je to, že bych zde nikdy nechtěla žít, je to město, které je strašně zahlcené turisty a myslím si, že zde není nikdy klid. V úzkých přeplněných uličkách se pořád někam derete. Jsem ráda, že jsem Benátky poznala, ale na fotografiích rozhodně vypadají mnohem víc romanticky než v realitě...

Autor: Sheila Freyová, VI. A

A mohu na karneval!

Foto: Patricie Freyová

Sen ve hvězdách

„Slečno, já.. Já se nechci učit angličtinu. Ale co chci, vím. Chci být pilotem. V boji není na příručky čas. Nelítá se podle pravítka. Víte, záleží tam na citu a rychlosti a letadlo musí být částí vás. V téhle příručce je, že ten, kdo špatně čte, špatně lítá. V mých dokladech je, že jsem nejlepší pilot z ročníku. Slečno, prosím, nechte mě lítat.“

(*Pearl Harbor*)

Každý má nějaký sen, kluci chtěli být jako malí astronauti a holky chtěly být princeznami nebo v dnešní době spíše modelkami, já měla a mám tak trochu jiný sen. Chtěla bych být bojovým pilotem. Asi to mnohé z vás překvapilo. Vždycky jsem měla ráda válečné filmy a obdivovala jsem ty hrdiny, kteří šli do války, ať už dobrovolně nebo ne. Postavit se strachu nebo hůře, postavit se smrti, tomu se říká odvaha, málokdo to v dnešní době umí. Nasadit svůj život pro vyšší cíl. Nikdy jsem nechtěla mít obyčejné povolání, i když to ke štěstí zcela stačí. Mít domov, manžela a děti, stále povolání a běžné starosti. Zní to krásně, říkáte si, co víc si přát, ale opravdu je tohle to, co chcete? Netoužíte po žádném dobrodružství? Jsem prakticky ještě dítě a všechno tohle mám před sebou, třeba své priority ještě přehodnotím, což je víc než pravděpodobné, ale třeba taky ne.

Mojí největší inspirací vždycky byl film *Pearl Harbor*, hodně lidí řekne, že je to jen další americká spatlanina, ale pro mě ne, pro mě je to něco, k čemu vzhlížím. Hned poprvé, když jsem ten film viděla, jsem si ho zamilovala, ne kvůli romantickému příběhu, i když ten je taky krásný, ale kvůli Rafovi, který v Americe zanechal a opustil všechno, co tak strašně miloval a na čem mu nejvíce záleželo a odjel bojovat do Anglie za RAF (Královské letectvo). Ale asi si to všechno představuji moc romanticky, asi je to doopravdy jiné, tvrdší. To, že přežil, byla velká náhoda, nevím, jestli by se to mohlo doopravdy stát. Film nekončí špatně, ale ani nekončí dobře, což se mi líbí, protože to poukazuje na to, že to není až zas tak typický americký film.

Abych to nějak zkrátila, miluji dobrodružství, adrenalin a nebezpečí. A hlavně miluji JAS 39 – GRIPEN (stíhací letoun). A jednou v životě chci být prospěšná světu.

(xxx)

B-boying

Je to gesto boje, aniž byste se sebe dotýkali. Ale se stejnou intenzitou, jako bojuje gang.

Souboj je to, proč B-boys žijí, žijí jenom tím soubojem. O nic jiného nejde. Je to styl života, citová a osobní záležitost. Je to vysoce ceněná kultura. B-boys milují to, co dělají, sedm dní v týdnu investují energii a čas do tréninku. Termín B-boy vznikl ze slova beatboy, protože tančíme na specifický rytmus (beat).

Další vlivy na tento tanec mají filmy *Kung-Fu*, gymnastika a třeba muzika a jistě kroky Jamese Browna, které dělá. Bylo toho hodně, co stvořilo právě ten jeden specifický tanec.

První b-boys prý často patřili k pouličním gangům New Yorku (i Los Angeles). Mnozí se učili bojová umění, aby byli schopni se při útoku rivalů ubránit. K formování break-dance přispěly tehdy všeobecně oblíbené kung-fu filmy. Mnoho tanečních prvků a pohybů průkopnického období se proto jeví jako agresivní a násilné.

Jednou si tento tanec najde své místo ve společnosti.

B-boying má několik základních technik – toprock, uprock, footwork, power moves a freeze. Stojí hodně úsilí, dřiny a bolesti zvládnout být jen základní a dnes už v mnoha směrech překonané prvky. Na druhou stranu umí být breakdance velmi efektivní a uvádět přihlízející v úžas, protože tanečníci často jakoby popírají fyzikální zákony a překračují možnosti lidského těla. Jako všude jinde v hip hopu, i zde se cení jedinečnost, originalita. Tedy vlastní nápady, vlastní kroky, těžká a neobvyklá spojení akrobatických prvků.

B-boying dělám jen velmi krátkou dobu, ale hned na začátku jsem se podívala na nějaké dokumenty, filmy a přečetla několik článků o podstatě tohoto tance, způsobu života. Udělala jsem dobře, hodně lidí, co tento styl tancuje, o tom neví vůbec nic, ani jak vznikl, a to je velká škoda. Já osobně jsem se v B-boyingu našla. Pokud vám tento způsob vyjádření dává všechno – pocit štěstí, radosti, atd., jako mně, nikdy s tím neskončíte. Protože b-boyem musíte být v srdci, jinak nejste pravý b-boy. Nejde zde jen o to něco zatancovat, tu hudbu musíte cítit, je to vyjádření sama sebe.

Jednou si tento tanec najde své místo ve společnosti. A to všem pomůže prožít lepší život. Prožít život s tím, co tolik milují. A to je snem všech tanečníků.

(*Planet B-boy; www.alyaschcacrew.com; xxx*)

Nejlepší je, když se koníčky stanou povoláním

Deváťáci se připravují na přijímací zkoušky (viz anketa str. 16), ale mnozí si najdou ještě čas pro své zájmy. Možná, že se jejich koníčky jednou stanou jejich povoláním.

Jmenuji se Šárka Janíková a chodím do deváté třídy. Hned jako malá jsem začala chodit do vodních skautů. Jednou za týden máme schůzky rozdělené na skautky a světlušky. Náš oddíl se skládá ze čtyř družin. Dvě družiny světlušek, jedna skautek a jedna vedoucích. Na schůzkách uzlujeme, šifrujeme, učíme se poznávat vodu, poznávat sami sebe, ale hlavně je na schůzce vždycky veselo. Jelikož máme velice veselé a vtipné vedoucí, všechny hry jsou velmi zábavné. Nejvíce ze všeho ale chodíme na vodu. Jezdíme na pramicích, kanoích nebo na kajacích. Loni v září jsme v Praze získali první místo za závod přes tři jezy. Občas se o víkend pořádá výprava někam do přírody, nebo třeba do Brna do divadla s následnou prohlídkou města. V létě jezdíme na tábory, buď na stálé, někam k vodě, anebo na puták, na Sázavu, na Ohři atd.

Loni v srpnu jsme byli na střeoevropském Jamboree v Maďarsku, což je setkání skautů všech států střední Evropy, kde jsme měli možnost uvařit si tradiční jídla jiných států, naučit se jejich tance, zkusit si airsoft, ale především se přátelit a porovnat skautování tady u nás a u nich. Mohli jsme si taky vyměnit oddílové šátky, já jsem si ho vyměnila se Srbkou.

Na skautském táboře

Od útlého mládí zpívám ve pěveckém souboru SLUNKO. Sbor má asi 30 členů. Ve sboru máme různorodý repertoár. Zpíváme spirituály, lidovky, ale i hebrejské, židovské. Těž jezdíme do zahraničí, např. do Francie, Itálie, Belgie, Běloruska atd. Každé léto jezdíme na soustředění, kde čtyři hodiny denně zpíváme a zbytek času trávíme hraním společenských her. Celý sbor vede Helena Nosková již přes třicet let.

Mým dalším koníčkem je hra na klavír, hraji na něj osmým rokem. Začala jsem hrát až ve druhé třídě, „páč“ můj starší bratr chodil hrát na flétnu a říkal, že je to horší než vyjmenovaná slova. Mě to ze začátku taky moc nebralo, ale časem jsem si k tomu našla cestu, a dokonce mě to začalo bavit až tak, že jsem si řekla, že zkusím štěstí na konzervatoři. Tak jsme jeli s paní učitelkou z klavíru do Brna, kde jsme se zeptali, jestli mám vůbec šanci dostat se na konzervatoř. Paní profesorka byla spokojená, tak to začalo. Začala jsem dvě hodiny denně hrát a snažila se pro to udělat co nejvíc. Než jsem se nadála, byly tu talentové zkoušky. Zrovna tam v té chvíli se na mě štěstí usmálo, a tak jsem byla přijata na konzervatoř v Brně.

(ŠJ)

Šárce gratulujeme k 1. místu v krajském kole klavírní soutěže a přejeme hodně štěstí v celostátním kole!

Foto: soukromý archív

Zájmy a koníčky mohou být, jak sami vidíte, opravdu různé. Sledujte, co vám radí náš redaktor Lukáš.

Zelené pozadí a Kdenlive I.

Zelené pozadí se často využívá ve velkých filmech, kde je potřeba například místo moderního domu dát starobylý kostel, a má ještě mnoho dalších využití. Ale tohle je ještě moc nepochopitelné, tak abych to ještě přiblížil.

V Harry Potterovi se často natáčelo přes zelené pozadí, a to proto, aby se udělala ta správná atmosféra, takže se dá zelené pozadí před tu věc, která v záběru nemá být. Poté přes nějaký program se naanimuje to, co se místo toho zeleného pozadí má dát, a přes další program se vyklíčuje zelené pozadí (to znamená, že místo té zelené zatím nebude nic) a poté se místo toho „nic“ dá ta animace nebo obrázek, zkrátka to, co se tam má dát. Ale takové programy stojí i 50 000 tisíc. Nedávno jsem se tím zabýval a našel jsem dobrý program (je zdarma). Jmenuje se KDENLIVE – (www.kdenlive.org). A teď je asi jasné, o čem bude tento článek.

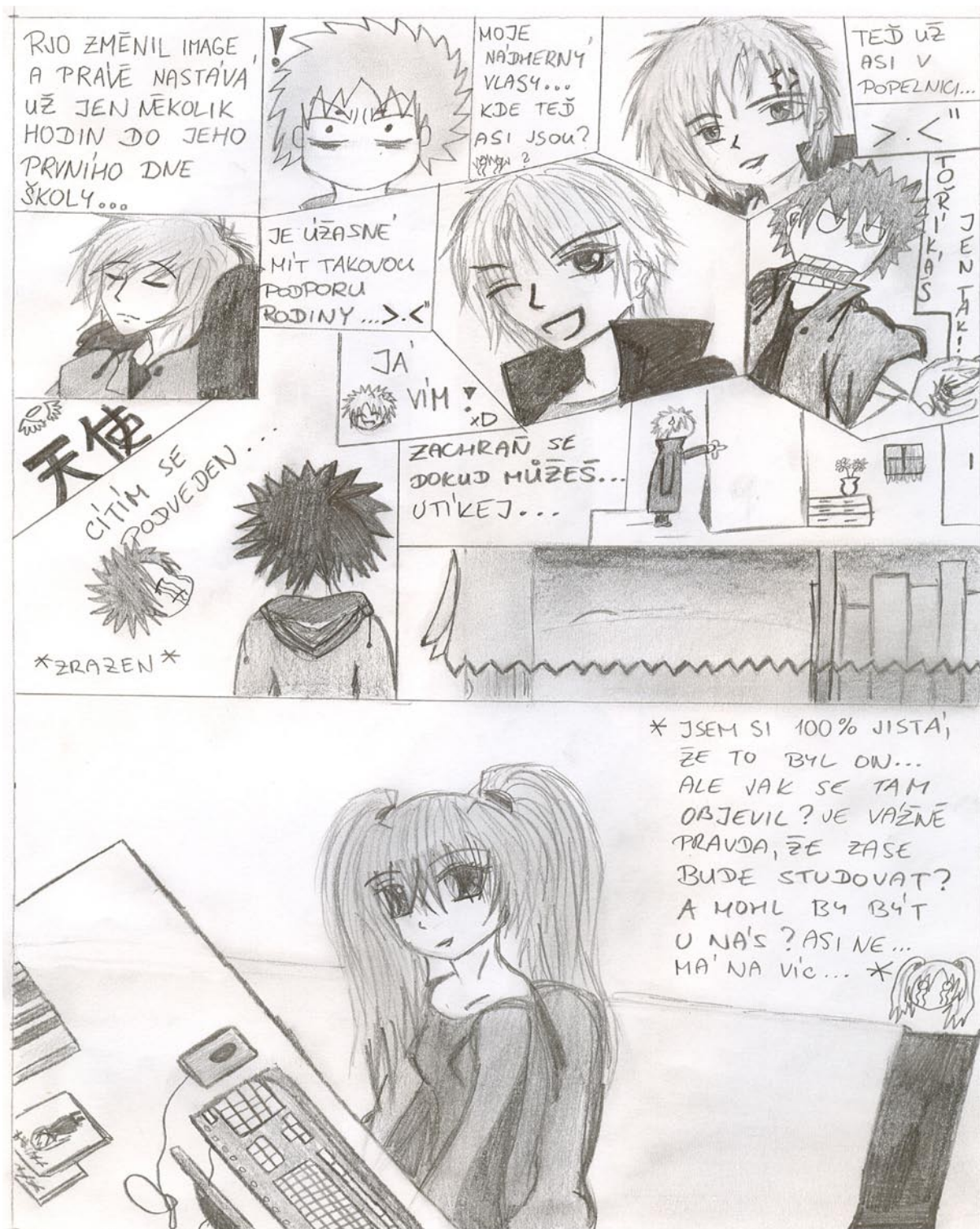
Potřebujete:

Potřebujete si koupit zelenou nebo modrou látku (podle toho, co plánujete mít na sobě - pokud zelené oblečení, pak modré pozadí, modré nebo jiné oblečení tak zelené pozadí) nebo klidně úplně jinou látku, prostě takovou, která se vám hodí. Obyčejná látka zelená nebo modrá cca 250x180 cm asi za 250,- Kč (koupíte ji v galanterii).

Dále budete potřebovat osvětlení, stačí lampičky nebo si koupit za 300,- stavební halogen, ale já si myslím, že to s těmi stolními lampičkami jde. Kamera nebo foťák (podle toho, co budete dělat).

Pokračování v příštím čísle - upřesníme si, jak s těmito potřebami zacházet, doplníme i fotografie.

Autor: Lukáš Abrahám, VII. C

Autor: Jana Slámová, IX. C

Vetřelci ve škole

Když jsme s kamarádkami Nikčou a Kikou přišly ráno 31. ledna do školy, bylo tu něco divného. Všude po chodbách byl sliz. Dohadovaly jsme se, co to je - Nikča tvrdila, že je to jen optický klam, Kika zase, že je to želatina, ale mně to bylo divné. Když jsme přišly do učebny matiky, všude bylo mokro - nejdřív jsme si myslely, že někdo nechal puštěnou vodu a začpal umyvadlo. Ten den jsme se vůbec neučili k radosti celé třídy. Pan ředitel hlásil, ať jdeme do šaten, že půjdeme ven, než se škola uklidí. 1. stupeň šel domů a my z 2. stupně jsme se převlékali dole v šatnách, naše třída 6.A zůstala dole jako vždycky poslední. Když jsme chtěli vyjít ze šatny, zavřely se najednou dveře a nešly otevřít, ale zámky a klíče byly položeny na lavičce.

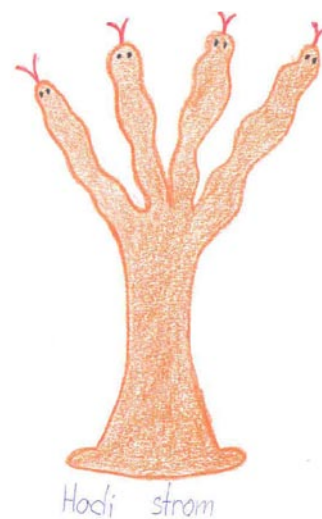
Na chodbě nikdo nebyl, některé holky z naší třídy začaly ječet. Všichni zpanikařili. Já, Nikča a Kika jsme to všechno, co se dnes stalo, rozebíraly. Pak nám došlo, že jsme v celé škole jen my ze 6. A.

Najednou jsme z vyšších pater školy zaslechli křik a ječení. Nikča, Kika a já jsme se rozhlédly po naší šatně. Nikdo tam nebyl. Všichni utekli. Nějak se dostali ven, ale nás tu nechali! Chvilí jsme byly našťavané, ale pak jsme radši začaly vymýšlet plán, jak se dostat ven. Poté, co jsme vykoply dveře nám došlo, že už neslyšíme křik a jekot, jen divné zvuky. Chvilí

jsme přemýšlely, kam půjdeme. Nakonec jsme se rozhodly, že půjdeme do učebny matiky. Po cestě jsme potkaly Evu, která vypadala jako by právě viděla ducha. Zeptaly jsme se jí, co se stalo, a ona odpověděla, že ji chce něco sežrat. Krátce nám to popsala - mělo to spoustu chapadel a bylo to slizké. Když jsme otevřely dveře učebny, s hrůzou jsme zjistily, že ve třídě jsou zpěvrhané lavice, všude je voda a po třídě chodí divný mimozemšťan se spoustou chapadel místo nohou a dvěma místo rukou - s jedním vpředu a druhým vzadu. Další mimozemšťan lezl z umyvadla. Když nás uviděli, hned se za námi „rozběhli“, rychle jsme zavřely dveře a přemýšlely, kam se schovat. Najednou se za námi ozval zvuk podobný řezání dřeva. Naráz jsme se otočily, uviděly jsme, jak se ti mimozemšťané prostrouhávají dveřmi!! Na hlavách totiž měli ostny, kterými strouhali dveře. Napadlo mě, že se můžeme schovat za dveřmi naproti. Když jsem dveře otevřela, s úžasem jsem zjistila, že je to místnost se středověkými zbraněmi. Byly tam různé zbraně. Rozdělily jsme si je takto: Já - luk a šípy, meč, Nikča - vrhací nožičky, Kika - hůl, dva nože, Eva - sekýrka, šipkostřel.

Když jsme se otočily, mimozemšťané stáli za námi. Bojovaly jsme. Jednomu jsme usekaly chapadla, druhému hlavu. Chtěly jsme jít nahoru po schodech, ale cestu nám zablokovali čtyři další mimozemšťané. Nastal boj. Jeden mimozemšťan přišel o oko a o hlavu. Ostatní jsme propíchly. Pak jsme běžely co nejrychleji nahoru po schodech. Před námi běžel jeden mimozemšťan, sledovaly jsme ho. Dovedl nás až do nejvyššího patra školy, pak zabočil doleva a zmizel ve zdi! Prostě prošel zdí vedle cvičné kuchyně. Na té zdi, kterou prošel, bylo hodně obrazů - všechny jsme sundaly. Před námi se objevil obrys kruhu s různými tlačítky - byla to šifra. Eva ji rozluštila. Před námi se objevila kruhová brána - vypadala podobně jako ta ze seriálu „Hvězdná brána“. Za námi se ozval hluk, bleskově jsme se otočily. Proti nám šla skupina těch chapadlatých mimozemšťanů. Neváhaly jsme ani chvilku a prošly otevřenou bránou. Před sebou jsme uviděly nějakou planetu.

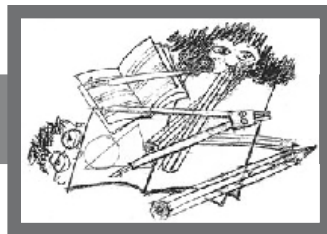
Planeta se postupně zvětšovala, jak jsme se k ní přibližovaly. Když jsme se na planetě rozhlédly, zjistily jsme několik věcí:

- a) na „stromech“ nejsou větve, ale hadi
- b) není tu žádná voda
- c) dá se tu dýchat

V dálce jsme uviděly obrysy hor. Rozhodly jsme se jít k nim. Když jsme byly skoro až u hor, rozeznaly jsme obrys nějaké vesnice. Došly jsme k ní a zjistily, že ji obývají ti chapadlatí mimozemšťané. Nikdo z nich nás zatím neviděl, tak jsme se propížíly kolem jejich vesnice. Když jsme hory přešly, naskytl se nám nádherný výhled: vpravo les jehličnatých stromů - byly stejné jako na Zemi, vlevo velké jezero a uprostřed té nádherné krajiny bylo velké mimozemšťaní město - asi 2x větší než Brno. Když jsme přišly k městu blíže, užasly jsme. Přímo před námi se tyčily pětimetrové hradby toho města. Chtěly jsme se kolem města znovu nepozorovaně propížit, ale už bylo pozdě. Mimozemšťané nás uviděli a hnali se k nám, na útěk v tom zmatku nebyl čas. Něco mě zasáhlo do ramene. Šíp. Chtěla jsem se podívat po holkách, ale únava mi to nedovolila. Než jsem usnula, proběhla mi hlavou poslední myšlenka - zasáhli mě uspávacím šípem.

Probudí se? Zachrání sebe i ostatní?

*Konec 1. části, pokračování příště
Autor textu a ilustrací: Terezie Plucarová*

Kamarádi Michal a Luboš

Michal šel s mámou do města. Ve městě potkali Luboška, šel s babičkou. Míša se zeptal Luboška, jestli nepůjde na prolejšky. Lubošek poprosil babičku. Ta mu řekla: „Na chvíli, Lubi.“ „Tak poběž za mnou, Míšo! Budeme hrát na babu?“ „Tak jo!“ Jak si hráli, zapomněli na čas. A babička říká Luboškovi: „Lubi, za pět minut jdeme.“ Pět minut uběhlo, tak se už musel Míša s Luboškem rozloučit. Míša šel taky. Lubošek šel k babičce, babička zavolala dědovi, aby jim přišel naproti. Když Lubošek uviděl dědu, rozběhl za ním. Děda se jmenoval František. Děda ho vzal do náruče. Lubošek se ptal, jestli půjdou do kotelny. „Do kotelny dneska už ne.“ „Proč ne?“ „Protože je už pozdě.“ „Tak doma půjdu do sprchy a potom si vyčistím zuby. Babi, přečteš mi pohádku?“ „Dobře, Lubošku.“ Když babička hledala knížku, zazvonil telefon. Lubošek se rozběhl. Zvedl sluchátko. Volal Míša. Chtěl se zeptat Luboška, jestli si dají ráno sraz. „V 7.30, jo?“ „Tak jo.“ A zavěsil.

Kde se asi kluci sejdou, co myslíte?

Aleš Křeček, II. B

Simpsonovi postava po postavě

Homer

Celé jméno: Homer Jay Simpson

Věk: 39 let

Výška postavy: 182 centimetrů

Váha: okolo 105 kilogramů

Znamení: Rak

Oblíbené hlášky: D'oh! – Ty jeden mrňavej! – Wohoo!

Přátelé: Lenny, Carl, Barney, Vočko

Nepřátelé: Ned Flanders, Patty, Selma

Co zbožňuje: koblihy, pivo, bowling, televizi, hamburgery, pivo Duff

Co nenávidí: New York, návštěvy kostela Číslo kreditní karty: 7431

Pastelka v mozku: ano

Zajímavosti: byl dvakrát ve vesmíru, nespočítatelně úrazů, je na známkach

Sněhulka I.

Jméno v originále: Snowball

Pohlaví: samice

Barva: bílá

Poprvé se objevila v epizodě: Bartova srážka s autem

Smrt: Přejel ji opilý starostův bratr Clovis (v originální americké verzi řekla Líza Chrysler)

Sněhulka První byla v seriálu jen párkrát a to jen na starých fotkách, v živých vzpomínkách apod. Hned v první epizodě „Vánoce u Simpsonových“ informovala Marge v dopisu, který psala, že Sněhulka omylem vběhla pod auto a teď už je v kočičím nebi. Poté se viditelně objevila ve Speciálním čarodějnickém díle III., kde byla poprvé (a zatím naposledy) zobrazena na fotce jako černě zbarvená kočka. Pod fotkou Sněhulky I. je také napsáno „1988 - 1990“. Díky tomu, že Líza v dílu řekla, že „dnes jsou to čtyři roky, co zemřela Sněhulka První (premiéra epizody v USA byla v roce 1992)“ a také kvůli tomu, že pod Sněhulčinou fotkou bylo napsáno „1988 - 90“, můžeme usoudit, že zemřela o Haloweenu v roce 1990. Sněhulka se

také objevila v epizodě „A s Maggie jsou tři“, kde byla fotoaparátem zachycena ve chvíli, kdy na hřbetě vozila polonahého a malého Barta.

Autor: Dominik Jeřábek, VII. C

Foto: www.google.cz

www.simpsonovi.net

Kvíz

1. Jak se jmenuje starší syn Neda Flanderse?

a) Red b) Rud c) Rod

2. Kolik dětí má Apu? a) 8 b) 9 c) 10

3. Jméno syna šerifa Wigguma je:

a) Martin b) Raplh c) Milhouse

4. Jak se jmenuje poskok pana Burnse?

a) Smitkers b) Smiders c) Smithers

5. Nejlepší přítel Carla je:

a) Lonny b) Lenny c) Lunny

6. Selma a ...jsou to sestry

a) Patty b) Putty c) Potty

7. Spasitel je:

a) ryba b) kocour c) pes

8. Jména pana Burnse:

a) Munty b) Monty c) Martin

Autor: Tomáš Chlachula, IV. C

NEZAPOMEŇTE SOUTĚŽIT!

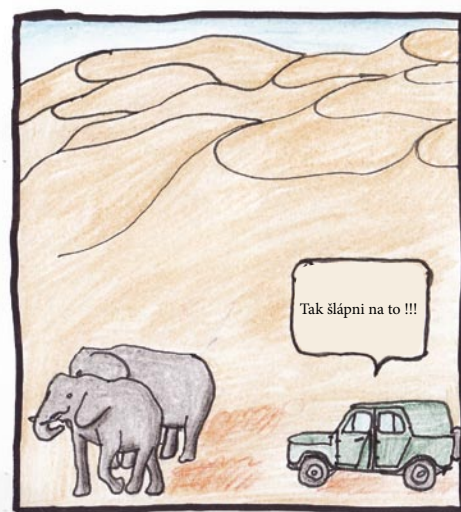
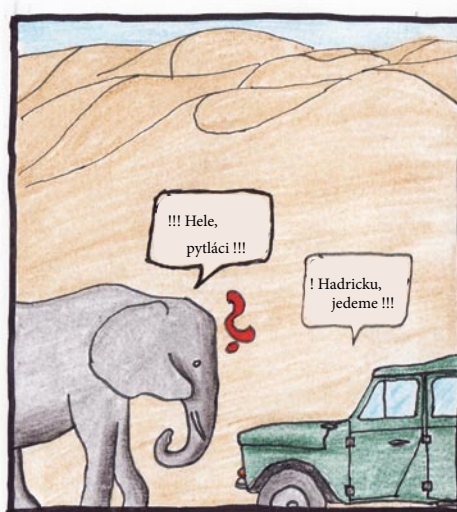
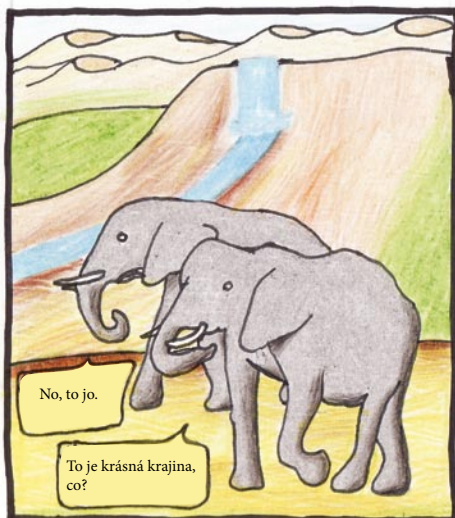
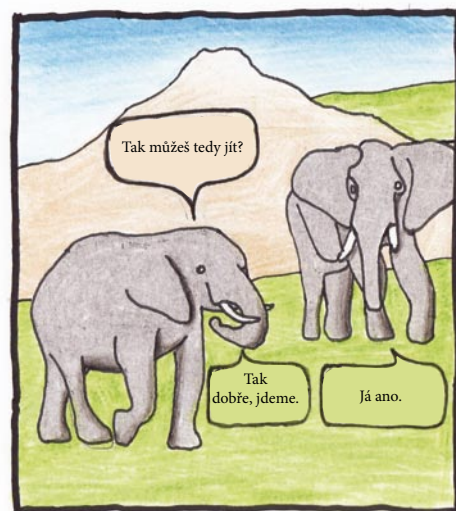
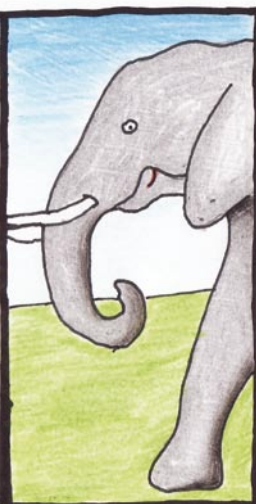
ODPOVĚDI DO 20. DUBNA

Sloní past

Scénář a ilustrace:
Lukáš Abrahám

**Sloní kamarádi
se rozhodli, že
si spolu udělají
krásný výlet.
Před tím, než
vyrazí, se musí
zeptat
maminky.
Ta jim to
dovolí.**

A tak byli sloni zachráněni.
Díky pasti na slony, kterou sami pytláci
zhotovili.

Takže všechno dobře dopadlo.

Konec